

CAL CANTER

Tísňové volání

Přeložil Jaroslav Kuřák

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Norman Dewitt, kterého Ren Dhark pokládal za svého zástupce na Zemi, konečně odložil masku. Rozhodl se pro světovládu. Pozemšťané, straníci Dharkovi, byli umlčeni. Přesto se brzy opozice zorganizovala v mocnou organizaci, která na každém kroku hatí Dewittovy plány. Svou kosmickou flotilu, která stála před bitvou s pozemským svazem, odvedl Ren Dhark na planetu nazývanou Exodus. Tady se jeho lidé připravují k tažení proti samozvanci.

* * *

„Pojďte dál, Kele.“

Guvernér Země Norman Dewitt vyslovil tato slova polohlasem do mikrofonu, zabudovaného do nočního stolku, vyskočil z postele, vrhl se ke skříni, bezohledně rozhrnul šatstvo a stiskl skryté tlačítko. Ozvalo se tiché zabzučení, část vedlejší stěny se odkryla a uvolnila přístup k malému řídicímu panelu.

Dewitt rychle stiskl nějaké knoflíky a panel opět schoval. Stejně rychle vklouzl zpátky na lůžko. Přesně na vteřinu.

Ve chvíli, kdy se natáhl a přikryl, otevřely se dveře z oblékárny a vešel malý podsaditý muž.

„Dobré jitro, pane.“

Před lůžkem se zastavil Kel Harper - Dewittův komorník, šofér, pilot a osobní strážce v jednom, muž s nenápadnou dokonalostí rozeného sloužícího.

Netušil, že právě o vlasek unikl smrti ve vysokém napětí.

„Dobré, Kele.“

Dewitt se vyhoupl z postele a odešel do koupelny.

„Od včerejšího večera žádné důležitější změny, pane. Dnes je třicátého září 2052, venku je teplo a jasno. Slabý vánek, podle předpovědi má být hezký den.“

„Alespoň co se počasí týče,“ upřesnil Dewitt, vstoupil pod sprchu a zapnul masážní program.

Syčení a prskání mokrého živlu znemožňovalo další rozhovor. Dewittovi proletěla hlavou myšlenka, že by bylo Harpera škoda, kdyby omylem přišel o život, jak se před chvílí málem stalo.

Časový spínač zastavil masáž. Syčení vody utichlo a Dewitt vstoupil pod sušičku. V okamžiku byl suchý.

„Jak byste odhadl možnosti Země v případě, že by se v naší Galaxii znovu objevily cizí bytosti, Harpere?“

„Když o tom tak uvažuji,“ odvětil sluha, „nevidím pravděpodobnost žádného dalšího útoku...“

Holící se Dewitt přikývl. „Proč?“

„Giantů jsme se šťastně zbavili,“ řekl Harper. „V tomto ohledu byl Dhark velmi schopný. Jak se mu to jen mohlo podařit s nimi ujednat?“

Dewitt se ošíval. Harper si uvědomil, že zmínka o Dharkovi není právě vhodná. Rychle pokračoval: „No jo, nalétávaly na nás různé kosmické lodě, ale nakonec vždy odletěly. Zřejmě neměly o Zemi zájem.“

„Mhmm.“

Dewittovo bručení teď už znělo líp. Z koupelny vyšel jen ve slipech - urostlý mladý muž. Došel k oknu a podíval se ven.

Pohled z osmdesátého patra ukazoval Alamo Gordo v celé jeho rozlehlosti. Odtud řídil Dhark Zemi po jejím vysvobození z područí Giantů. Nyní tu sídlil Norman Dewitt. Ren Dhark byl vytlačen, vyhnán, musel se s několika málo loděmi stáhnout do kosmických dálav.

„A co si myslíte o té aktivitě, kterou v poslední době v naší oblasti Galaxie vyvíjejí cizí bytosti?“ ptal se dál.

Harper naklonil hlavu k rameni. Uvažoval a zároveň pomáhal svému pánovi s oblékáním.

„Nikdo neví, jak vypadají a odkud přicházejí. Zřejmě ze vzdálenějších oblastí Mléčné dráhy. Protože jde o nejruznější bytosti, vypadá to, že byly odněkud vyhnány.“

Dewitt přikývl. Byl to i jeho názor.

„Proč se námi nezabývají nějak hlouběji?“

„Vypadáte, že mají svých starostí dost.“

„Dobrá. A co ještě?“

„Řekl bych, že stále čekají na další nepříjemnosti. Jinak by se po svých sousedech asi už rozhlíželi.“

„Vypracováváte se, Kele,“ uznale prohlásil Dewitt. Urovnal si na ramenou své světle šedé sako a zběžně pohlédl do zrcadla. Byl se svým zjevem spokojen. Otočil se ke sluhovi.

„Takže byste řekl, že bytosti, které se objevily v našem dosahu, neznamenají pro Zemi žádné nebezpečí?“

„Tak jak to právě vypadá... ano, řekl bych.“

Dewitt spokojeně přikývl. Harper mu samozřejmě neprozradil nic nového. Ale Dewitt byl rád, že má někoho, s kým si může popovídat. I tohle zřejmě patřilo k Harperovým přednostem.

„Co máme v plánu dnes dopoledne?“ ptal se dál, přestože přesně věděl, co přijde.

„Přál jste si odletět na základnu, kde se připravuje sabotážní... chci říci speciální skupina.“ Harper se kousl do rtu. Slovo *sabotáž* byla chyba.

Dewitt mu sice drobná škobrtnutí promíjel, ale Harper chtěl sloužit dobře. I v takových detailech. V duchu si přál svého pána neustále všude doprovázet.

„Ano, správně. Připravte mi teď snídani a za půl hodiny ať mi přichystají moje letadlo.“

„Ano, sire.“

Harper naznačil úklon. Pak se otočil a opustil místnost.

Dewitt odešel ke skříni, znovu uvolnil řídicí panel a namačkal určitá tlačítka. Ochranné zařízení nyní nikomu nebránilo ve vstupu do jeho soukromých místností, ale každého vyfotografovalo, natočilo rozhovor na pásek a především zkontrolovalo, zda návštěvník nemá zbraň, nebo elektronická zařízení pro odposlech.

* * *

Letoun představoval nejmodernější typ vznášedla. Guvernér jich měl k dispozici samozřejmě hned několik. Stejně samozřejmě ho Kel Harper uměl řídit.

Sluha stál na střeše mrakodrapu vedle letounu, jehož kryt byl odklopen, a čekal. Stál trpělivě a uvolněně, avšak stále ve střehu. Nezasvěcený pozorovatel by netušil, jak těžké by bylo se mu postavit.

Dewitt vyšel na střechu a nastoupil do letounu. Na Harperův dotaz, zda si přeje pilotovat sám, jen lehce zavrtěl hlavou.

Takže si na pilotní místo sedl Harper. Uzavřel kryt a nastartoval.

Oválný letoun rychle vystoupil do výšky 400 metrů a pak Harper zahájil horizontální let. Letoun přidával. Při rychlosti 300 kilometrů v hodině ho i bez křídel díky tvaru nesl vzduch. Rychlost neustále stoupala. Letěli směrem k severu, k horám na obzoru.

Výcvikový tábor byl tajný. Kromě Dewitta a Harpera vědělo už

jen několik málo dalších lidí, kde leží.

* * *

„Tudleto je speciální úkol, jasný?“ řekl Hannibal Cormick, muž, kterému dobří známí říkali Bal. Seděl u stolu ve špinavém stanu a prohlížel si nehty. Jeho hlas zněl tiše, téměř šeptem.

A nezvýšil ho, ani když vzhlédl k muži, stojícímu se zarputilou tváří před ním. „Zřejměs to pořád ještě nepochopil, Hendo.“

Muž mlčel.

Cormick si vzal ze stolu nějaká akta a se zájmem v nich listoval. „Zatraceně špatná práce. Jenom v obecné charakteristice POINT OF jsi udělal sedm chyb. Jak se chceš vyznat na její palubě, když neznáš ani umístění strojovny a hlavní chodby?“

„Jsem snad technickejší kreslíč?“ Otázka zazněla agresivně.

Cormick se zamračil. Bylo mu třiatřicet, byl poměrně vysoký a zaručeně vážil nejméně dva centy. Jako odborník na sabotáže pracoval už pro minulou vládu světa. Měl dobře placené, ale často životu nebezpečné zaměstnání.

Cormick Hendovu práci sroloval do ruličky. Vstal, obešel stůl a zlehka tou rolí strčil Hendu do břicha.

„Jestli chceš znát můj názor, tak stojíš za bačkoru,“ pravil přívětivým tónem. „Já určuju, co budeš dělat, až přijde čas zákroku, a nejenom to.“

Cormick podtrhával význam svých slov stále silnějším šťoucháním rolí do břicha podřízeného.

„Já taky určuju, jestli vůbec do nějakýho zákroku půjdeš nebo...“

„Nebo?“ O několik let mladší Hendo měl co dělat, aby se na Cormicka nevrhl. Údery byly nepříjemně bolestivé.

„... nebo jestli tě dnes v noci pokoušou chřestýši. Příště dávej při technickým vyučování větší pozor. Ven.“

* * *

Ve výcvikovém táboře se vstávalo v pět ráno. V pět deset byla na pořadu rozcvička. O hodinu později začínal speciální trénink v boji zblízka: s nožem, sekerou, smyčkou z drátu a kovovou tyčí. Pak

následovaly střelby. O něco později přišel výcvik v terénu.

Odpoledne byla většinou vyhrazena pro technickou přípravu. Přednášky měl buď Cormick, nebo Afričan Kibusu, bývalý kosmický inženýr, který se znemožnil obchodováním s drogami.

Ale ne všichni Cormickovi muži se rekrutovali z podsvětí. Mnohé z nich jednoduše lákala možnost dobrého výdělků a dobrodružství.

Ten den měl přijet sám šéf.

Cormick proto připravil cvičení na vraku lodi v údolí. Šlo o malou giantskou loď, která se sem ke konci invaze zřítíla. Částečně poničený korpus stroje se však k nácvikům přepadení lodí hodil.

U příležitosti Dewittovy návštěvy byl pozměněn i program dne. Namísto drilu přišly na pořad technické instrukce.

Když Cormick vešel do místnosti, jeho osmnáct mužů už tam čekalo.

„Takže ještě jednou k věci a jejímu pozadí,“ začal Cormick. „Půjde nám hlavně o to, jak přepadnout POINT OF a zmocnit se jí... Je to těžký úkol, protože prstencová loď je nejdůmyslnější lodí, jakou dosud známe.“

„Kde teď je?“ zeptal se kdosi.

„To je vedlejší,“ odpověděl Cormick. „Tohle pro nás zjistí někdo jiný. Vaším úkolem je tvrdě a důsledně postupovat za cílem. Dhark a jeho posádka nejsou jen tak někdo. Při zásahu nás navíc bude podstatně míň než jich. O důvod víc, abyste při vyučování dávali pořádně pozor. Nezapomínejte, že jediná chyba někoho z nás může znamenat konec pro všechny.“

Udělal pauzu a přelétl tváře přítomných.

„Proto dávejte při cvičení pozor jak na sebe, tak na své druhy kolem. Když někdo z nich udělá nějakou chybu, ihned mi to nahlaste. Já mu pak promluvím do duše.“

V místnosti to zahučelo. Muži si uměli představit, co může následovat.

„Ten vrak tam venku,“ ukázal Cormick rukou, „se od POINT OF sice diametrálně liší, ale pro účely cvičení dokonale postačuje. Tím pečlivěji však musíte studovat plány POINT OF. My tady nemůžeme postavit její model. Vy se musíte dostat tak daleko, že se budete schopni po POINT OF pohybovat se zavázanýma očima! Jenom pak máme naději na úspěch!“

„Jak budeme vybaveni?“

„Dostaneme všechno, o čem si řekneme. V nejlepší kvalitě. Zbraně, drogy, bojové látky. Nezapomínejte, že nemusíme brát ohled na posádku. Záleží jen a jen na lodi. Pokud ji dostaneme nepoškozenou, musíme ji zneškodnit, aby nebyla schopna letu. Nejtěžší bude stanovit míru poškození: loď nesmí být poškozena ani málo, ani moc. Během několika minut musíme proniknout na loď, umístit nálože a zase zmizet. Bude to rychlá a přesná práce.“

Cormick poodešel k projektoru. Na obrazovce se rozzářil plán POINT OF. Velitel se pak začal vyptávat na podrobnosti.

„Singhu, stojíš tady za tímto vchodem. Jak se nejrychleji dostaneš ke strojojně?“

Dotázaný musel předstoupit a světelným ukazovátkem vysvětlit cestu.

Cormick věděl, že jediné dokonalá znalost prostředí mu dává šanci na přežití.

Potřeboval přežít.

Aby si užil pohádkovou odměnu, kterou mu přislíbil Norman Dewitt.

* * *

„Dobrá práce, Cormicku,“ konstatoval o tři hodiny později Norman Dewitt. Účastnil se technického vyučování a pak mu byl předveden výcvik boje muže proti muži.

Nakonec mu Cormick chtěl předvést ukázkou přepadení lodi. Zatímco se jeho muži převlékali, vzal si ho Dewitt stranou.

„Potřebujete ještě nějaké lidi, Cormicku? Podpořím vás ve všech ohledech. Nesmíte krachnout, to je vám snad jasné?!“

„Tato skupina je dostatečně silná, pane Dewitte. Víc lidí by si vzájemně překáželo. Akci jsem teoreticky perfektně připravil a nechal si plán zkontrolovat počítačem.“

„Zajímavé. Jaké je procento pravděpodobnosti úspěchu?“

„87 procent, guvernére.“ Cormick stál v pozoru.

„Výtečná šance,“ pochvaloval si Dewitt. „S jakými ztrátami počítáte?“

„Vlastní ztráty 50 až 60 procent. Na straně protivníka se budu snažit vyřadit z boje co nejvíce členů posádky. Předpokládám, že

nemáte zájem o zajatce.“

Dewitt přikývl.

„Jak bude vypadat následující cvičení?“

„Pokud možno co nejreálněji, pane. Skupina přiletí ve čtyřech vznášedlech a snese se na padácích k lodi. Pak obsadí co nejrychleji cíl. Uvnitř jsou lidé, kteří budou simulovat obranu lodi.“

„Jak?“

„Paprskomety,“ usmál se Cormick. „Zbraně jsou samozřejmě nastaveny na nejvyšší výkon. Ale koho zasáhnou, ten utře hubu.“

Dewitt znovu přikývl. Cormicka vybral očividně dobře.

„Za chvíli to rozjedeme,“ řekl Cormick a podal Dewittovi dalekohled. „Mimochodem, McDee mi poslal dobré muže... Ostatně, jak se McDemu daří? Jak přestál tu nehodu v Rotterdamu? Ví vlastně o tom, k čemu tyhle jeho lidi použijeme?“

„Ne, to neví. Přepadení skončilo bez větších zranění. Teď se nachází v jistých karpatských lázních na léčení.“

„Co se vůbec stalo?“

„Banditi. Jednoduché přepadení zloději, jak mi bylo hlášeno... Kdo je tohle?“ ukázal Dewitt dolů do tábora, kde se muži připravovali k nástupu do vznášedel. Z jednoho stanu vyšla štíhlá blondýnka.

„To je Soňa,“ ušklíbl se Cormick. „Něco jako povzbuzení pro moje muže.“

„Doufám, že její přítomnost nepodrývá morálku!“

„Ale kdeže. Vše zakalkulováno, pane. Až bude po cvičení, dáte mi za pravdu,“ vysvětloval Cormick a sáhl po videofonu, připevněnému k pasu. „Bílý Černému. Jaká je vaše pozice?“

„Oukej, slyším vás, Bílý,“ ozvala se odpověď velitelova zástupce Kibusua. „Jdeme na 10 000 metrů výšky a přecházíme do klouzavého letu. Seskok zhruba za pět minut.“

„V pořádku. Připomeňte mužům, že cvičení probíhá v podmínkách ostrého nasazení. Konec.“

Dewitt namířil dalekohled na oblohu. Za okamžik se na ní objevily černé tečky.

„Začínáme.“

Po chvíli se nad nimi otevřely bílé kupole padáků.

Muži dopadli jen pár metrů od vraku.

Ještě než se jejich padáky dotkly země, obránci lodi zahájili pal-

bu.

Útočníci se poschovávali za balvany a terénní nerovnosti. Opětovale střelbu, ale obránci měli lepší pozice.

To už se ve sluchátkách ozývaly Kibusovy rozkazy. Nejdřív mužům přikázal, jak mají změnit postavení tak, aby roztržili soustředěnou palbu obránců a pak aby nasadili raketomety.

„Ráže čtyřicet milimetrů, pane,“ vysvětloval Cormick. „Nosejí to ve dvou částech na zádech...“

Dewitt přikývl. Sledoval, jak muži skládají raketomety, a pak zaslechl Kibusovo odpočítávání:

„...tři, dva, jedna, pal!“

Zaduněly rány, zvedla se oblaka kouře, na mnoha místech lodi vyšlehly plameny.

„Ale vždyť ty rakety zanechaly ve stěnách metr široké díry,“ podíval se Dewitt. „Co obránci?“

„Jsou zvyklí,“ ušklíbl se Cormick. „Většinou staří žoldáci. Umějí se krýt. Kromě toho jde jen o cvičnou municí. V případě skutečného nasazení použijeme mikrojaderné hlavice s řízenými reakcemi, to znamená, že neexplodují, ale na osm minut vyvinou teplotu 50 000 stupňů. V takovém horku se neosvědčí ani Dharkovy skafandry. Navíc máme připraveny paralyzující plyny a výbojové šoky. A další překvapeníčka budeme mít po ruce“

Dewitt poslouchal jen na půl ucha. Cvičení probíhalo tak realisticky, že ho zcela upoutalo.

I přes zuřivý odpor obránců se útočníkům za devět minut podařilo proniknout k jednomu z hlavních vchodů. Dva obránci se přitom zřítily z výšky 100 metrů na zem.

„Měli holt smůlu,“ komentoval to Cormick.

O dalších šest minut později ohlásil Kibusu dobytí lodi.

„Máme velín,“ hlásil zadýchaně. „Kdyby šlo do tuhého, nasadili bysme navíc ještě i plyny. A oslňovače. Posádka by to musela vzdát podstatně dřív. Co teď?“

„Cvičení skončilo,“ řekl Cormick do vysílačky. „Dobrá práce. Máte ve skupině nějaké ztráty?“

„U nás nikdo. U obránců to mají dva odbyty a tři jsou zranění.“

„Pošlu doktory. Vraťte se se svými lidmi na základnu.“

Pak Cormick vypnul spojení a pln očekávání pohlédl na Dewitta.

„Jsem spokojen, Cormicku. Dhark je proti vládě. Nepoučil se.

Musíme mu proto sebrat jeho nejsilnější zbraň - POINT OF. Obstaňte mi tu loď, Cormicku, a do konce života budete mít vystaráno. To vám slibuji.“

„Udělám, co je v mých silách, pane. Udělám pro to všechno... Už se ví, kde POINT OF je?“

„Bohužel, ještě ne.“ Dewittův hlas zněl nespokojeně. „Ale nemůže to trvat dlouho. Nemá pro něj smysl, aby setrval daleko od Země...“ Podal Cormickovi ruku na rozloučenou. Cormick byl pro něj jen obyčejný lump a bandita. Víc ne. Ale Dewitt to nedával najevo.

Pak nasedl do svého vznášedla a byl pryč.

„Spokojen, pane?“ zeptal se sluha Harper.

„Ale ano. Ano. Cormick je ostrý pes...“

Harper to nekomentoval. Počkal si, až jeho pán znovu promluví.

„Co si myslíte o nedávném přepadení McDeeho, Kele?“ zeptal se Dewitt, protože ho zkušenost naučila ptát se na určité věci lidí, jejich mysl nebyla zatížena zbytečnými úvahami nebo spekulacemi.

„Vypadá to logicky, pane, proč by McDee nemohl být obětí lupičů?“

„Hmmm.“

Dewitt z Harperova hlasu slyšel jisté pochybnosti. Harper je vyčítal v šéfově otázce. Bylo také o čem pochybovat...

Když se doslechl, že McDee byl přepaden v Rotterdamu v noci na, opuštěné ulici, ihned nařídil výslech svého šéfa bezpečnostní organizace McDeeho za použití detektoru lži. Nad varováním lékařů, že by to mohlo na McDeem zanechat následky, jen mávl rukou. Jednotlivec pro Dewitta nic neznamenal. McDee mohl klidně zemřít... ale nezemřel. Výslech neprokázal žádné stopy psychického ovlivnění někým dalším.

Takže všechno bylo v pořádku.

Dewitt mohl být spokojen.

Jenže nebyl.

Věděl, že Dharkova Galaktická bezpečnostní organizace pracuje nadále v ilegilitě, že se mu ji nepodařilo rozbít a zneškodnit. Pochybnosti proto zůstaly.

* * *

„Střídání stráží, panstvo,“ řekl Tino Grappa ve velínu POINT OF. Lidé u přístrojů se uvolnili, protahovali a pouštěli na svá místa další směnu.

„Nic mimořádného,“ hlásil velitel směny. Hlavní zaměřovač Grappa přikývl. „Žádná mimořádná aktivita v prostoru?“

„Během naší služby nic zvláštního. V soustavě a její blízkosti se nic nehýbalo. Jen ve veliké vzdálenosti pár otřesů prostoru. Checkmaster je vyhodnotil. Podle něj se nás nijak netýkají.“

„Potěšitelné,“ komentoval Grappa. Pak se otočil na novou směnu: „Dávejte dobrý pozor. Jsme ve vzdálenosti 7 007 světelných let od Země. Dewittovy lodě se nás budou snažit zaměřit. Takže každé cizí zaměření předejte palubnímu počítači Checkmasteru. Pokud do naší soustavy vletí cizí loď, vyhlase poplach!“

„Oukej, šéfe.“

Noví muži se zahleděli na přístroje.

Vystřídání si šli obléci něco teplého, protože měli na doporučení lékařů absolvovat procházku na čerstvém vzduchu. Klimatizace prstencové lodi pracovala sice bezvadně, avšak čerstvý vzduch byl čerstvý vzduch.

Když se převlékli, muži využili jednu z úžasných vymožeností techniky Tajemných: soustředili se - a prošli stěnou, jako by tam ani nebyla.

„Dobře že to funguje jen v případě, když loď stojí na pevné zemi,“ řekl jeden z mužů. „Jinak by se snadno mohlo stát, že když toho má člověk plný zuby a přál by si bejt pryč z paluby, mohlo by se mu to stát za letu a toho by pak asi musel litovat.“

Muži pohlédli na podivně zelené nebe planety, kterou nazvali Exodus. Hluboce rudé slunce na něm zářilo jako kus žhnoucího železa. Vítr chladně povíval nad skalní plošinou, na které stála Dharkova flotila.

Minuli jednoho ze strážných.

„Nevzdalujte se od lodi příliš daleko,“ upozorňoval je ozbrojenec. „Má u sebe někdo z vás videofon, jak přikazuje předpis?“

„To je v pořádku,“ ukázal jeden z mužů na opasek s videofonem. „Kdyby mělo hořet, jsme na palubě cobydup, že, hoši?“

Muži se zasmáli a strážný jen zasalutoval.

Z dálky se ozval divoký řev.

„Ty bestie si asi zase vjely do vlasů. To musí bejt někdo dole v

lese. Že by šéf povolil loveckou výpravu?“

Jako na potvrzení těchto slov zaslechli pak typické zasyčení paprskometu.

„Tam musí bejt naši lidi!“

„Dinosaři nemaj paprskometry, to je fakt stejně je zajímavý, že vypadaj jako ty na Zemi...“

„Tys nějakýho viděl?“

„Ne, ale včera na přednášce nám ukazovali jejich obrázky...“

„Šplhouse,“ zašklebil se jeden z jeho druhů. Odměnou mu bylo šťouchnutí do žeber. A pak vypukla kamarádká rvačka, napůl z legrace a napůl proto, aby se na povrchu chladné planety jménem Exodus aspoň trochu zahřáli.

* * *

Právě v tu chvíli vystoupil ze stínu velkého kapradovitého stromu biolog Rainer Biz. Ještě držel v ruce paprskomet, kterým právě střílel.

Vtom se mu u opasku ozval jeho videofon.

„POINT OF volá skupinu Biz. POINT OF volá skupinu Biz. Pro-sím, ohlaste se.“

Biz uvolnil přístroj a přidržel si u úst mikrofonní škvírky. „Tady Biz, co se děje?“

„Zaměřili jsme z vašeho směru paprskomet,“ ozval se službu konající muž. „Jste v nebezpečí?“

„Byl jsem,“ zavrčel Biz. „Jednu z těch bestií jsem ještě včas vyřídil. Vyplavala zpod klidný hladiny a najednou lezla na břeh. Hned jsme se dali na útěk, ale nebyli jsme dost rychlí. Musel jsem střílet.“

„To by se nemělo. Energetický výboj paprskometu je sice slabý, ale i tak by mohl být zaměřen.“

„Vím. Ale to jsme se měli dát sežrat?“

„Jistěže ne. Ale snažte se paprskomet raději nepoužívat.“

„V pořádku.“ Biz vypnul spojení. „To jsou celý papaláši,“ zabručel. „Nejdřív pošlou člověka na průzkum a pak se divějí, když se něco stane.“

Pozoroval tmavohnědé tělo zastřeleného ještěra. Včetně krátkého černého ohonu byl dlouhý na deset metrů. Tlamu měl plnou ostrých zubů.

„Trčíme patrně v bývalým kráteru vulkánů,“ konstatoval Biz. „Plošina, na který stojíš naše lodě, je zřejmě zbytkem centra...“ Udeřil se pěstí do otevřené dlaně druhé ruky. „To by bylo sousto pro geologické průzkum! Ale ne! My tady dřepíme, protože na Zemi je válečný stav, někdo nám jde po krku, takže se zase a zase a zase musíme bránit nepříteli! Když jsem před rokem a půl vyrazil na palubě GALAXY do kosmu, představoval jsem si to všechno docela jinak!“

„Já taky,“ přidal se jeden z jeho druhů. „Ale i tak je to dost zajímavý, ne?“

„No jo. Rychle pryč odtud. Mám takovej pocit, že se v řece začíná vařit voda. Jako by tam plavalo dalších pět takovejch bestií. Ale střelbu máme zakázanou, takže pryč...“

Muži posbírali vybavení a přístroje a vydali se po sotva znatelné stezce zpátky k lodi.

Tiché šumění řeky přešlo do hlasitého šplouchání.

„Další,“ konstatoval Biz lakonicky. Šel jako poslední v řadě. Byl od řeky vzdálen asi sto metrů.

„Co když nás pronásledují?“ ozval se jeden z mužů.

„To sotva. Jdou sežrat mrtvolu svého parťáka.“ Biolog zanačoval, protože ho do tváře udeřila větev.

„Jak ji mohli tak rychle vyčmúchat?“

„Na to se mě neptejte. Mojí specializací je bionika, neboli nauka o přenosu biologických efektů na techniku, ovšem příroda má ve všech ohledech vždycky náskok.“

* * *

„Skupina Biz se vrací zpátky,“ ohlásili spojaři do velínu prstencové lodi. Ren Dhark poděkoval za zprávu.

„Takže je přece jen nikdo nesežral,“ zažertoval si Dan Riker. Dhark zůstal vážný.

„Když budou jednat logicky, najdou nás a zaútočí.“

Janoš Szardak pochopil, že Dhark má na mysli pozemskou flotilu.

„Toho bych se moc neobával,“ namítl Riker. „Koneckonců máme pět křižníků, tři lodě třídy Hunter a tři lodě třídy Wolf.“

Lloyd bude muset svoji flotilu rozdělit na několik skupin, jestli

nás chce najít. Jestli nás skutečně hledají, vrhne se na nás jen několik lodí. Pokud nejenom jediná.“

„Tak jsem to ani nemyslel,“ řekl Ren Dhark zamyšleně. „Oni nás sotva porazí, i kdyby nás napadli v plné síle. Koneckonců máme POINT OF a 25 Blesků.“

„Takže?“ zeptal se Szardak, jenž spolu s Rikerem doprovodil Dharka k zaměřovačům.

Dhark neodpověděl hned. Podíval se přes rameno obsluhujících mužů na zeleně probleskující monitory. Neustále se na nich objevovaly křivky, cestovaly, poskakovaly a mizely za okraji obrazovek.

Přístroje POINT OF ve všech směrech předčily přístroje giantských lodí. Měly podstatně větší a rozsáhlejší akční rádius a byly o hodně přesnější.

„Chci vzbudit dojem, že jsme utekli do kosmu a že se v dohledné době nemíníme vracet, natož cokoliv proti Zemi podniknout,“ promluvil Dhark po několika minutách. „K tomu patří, že pro začátek zůstaneme schovaní. Pokud by na nás Lloydovy lodě narazily, vyvolalo by to velký rozruch. Ale tomu se chci vyhnout. Dewitt a jeho lidé se musejí cítit bezpečně.“

„Ten chlap je mazanější, než by si člověk myslel,“ řekl Riker. „On sám to dal na Zemi všechno do pohybu. Mimochodem, Rene, znovu musím zopakovat, že tvůj plán se zatčením celé dočasné vlády během jediné akce považuji za neproveditelný. Ani s POINT OF a Blesky to nepůjde.“

„Počkejme nejdřív, dokud se neohlásí Jos,“ vyhnul se Dhark přímé odpovědi.

„Ten sebevrah,“ pokrčil Szardak rameny. „Stejně tak se mohl rovnou zastřelit. Jeho sólová akce nás asi stála jeden nenahraditelný Blesk.“

„Počkejme.“

Ren Dhark myslel na agenta GBO Jose Aachtena van Haaga, jenž před několika dny opustil Exodus na palubě Blesku. Cíl: Země. Chtěl tam zjistit situaci a podle možnosti navázat spojení s bývalým šéfem GBO Berndem Eylersem.

„No dobrá. Budeme vyčkávat.“

Dan Riker zíral na obrazovky. Neustále hlásily provoz ve velkých vzdálenostech. Byly to lodě pozemšťanů? Nebo cizích bytostí?

Další loď skočila prostorem.

„Co když máme na palubě ukrytý taky nějaký transnitní agregát,“ vyslovil Riker domněnku. Dosud se jim nic takového na palubě POINT OF nepodařilo najít.

„Možné by to bylo,“ odvětil Dhark. „Používáme POINT OF, aniž bychom ji pořádně znali.“

„Jen ať to náhodou neslyší Congollon. Chápal by to jako osobní urážku.“

Dhark mávl rukou. „Uklidni se. Ten také neví víc než my. Jistě, ví, *kde* co stojí, ale neví, *jak* stroje vlastně fungují. Tohle neví ani on.“

„Místo abychom se věnovali těmhle věcem, musíme se starat, aby nás ten intrikán Dewitt neposlal ke všem čertům,“ nadával Janoš Szardak. „Přitom jenom studium amfíjské techniky představuje intenzivní práci na dlouhá léta. O technice Giantů nebo Tajemných raději vůbec pomlčím.“

Ren Dhark přikývl.

„Ale musíme to vydržet. Pomysleli jste si vůbec někdy, že se nám podaří vysvobodit Zemi z područí Giantů?“

„To určitě ne.“

„A přece jsme to dokázali. Pár stovek mužů proti celé jejich civilizaci. Dokážeme umírnit i Dewitta.“

„Doufejme,“ ozval se Riker. „Ale asi to nebude lehké. Ten chlap je vysoce inteligentní a bude se všemi prostředky bránit.“

„Koneckonců se mu podařilo dostat pod kontrolu celou Zemi,“ dodal Janoš Szardak.

„Na chvíli,“ řekl Ren Dhark a jeho hlas zněl pevně.

* * *

„FALCON a SHARK, start povolen!“ zvolal službu konající důstojník. Pancéřové clony za okny kontrolní věže se automaticky zavíraly. Přehled po Cent Fieldu zprostředkovávaly nyní obrovité obrazovky.

„Tady FALCON. Startujeme za pět minut. Čas běží,“ ozvalo se z videofonu. Obrazovka ukazovala spojaře na palubě 200metrové lodi.

SHARK, loď stejné třídy, ohlásila start za deset minut.

Na cele letištní ploše nebylo ani živáčka. Při startu lodí musel

personál do podzemních bunkrů. Totéž platilo i pro přistávání. Na Cent Fieldu, největším letišti Země, zatím žádná loď samovolně ne explodovala, ale předpisy jsou předpisy. Nedůvěra vůči cizí technice tu byla ještě velká.

„Kam letěj?“ zeptal se jeden z mužů v kontrolní věži. Právě přišel z oběda a chtěl cíl jejich letu zapsat do počítače.

„Napište: cíl = vojenské určení,“ rozkázal jeden z důstojníků.

„Jistě, pane,“ odvětil muž a naprogramoval tento údaj do paměti.

„Dalo by se tam taky napsat: hledání planety pro kolonisty,“ dodal jeden z jeho druhů.

„Jak to? Vždyť při invazi Giantů zemřelo tolik lidí? Místa je na Zemi dost!“

„Ale kdepak... guvernér nechal znovu rozjet kolonistický program.“

„Odkud to víš?“

„Kamarád dělá v Alamo Gordu na úřadě. Oddělení koloniálních světů. Říkal mi to před pár dny.“

„Jo. Takže ty dva koráby tam venku letěly na průzkum. A kam asi?“

„Kámoš říkal něco o...“

Další slova zanikla v řevu motorů FALCONU. Pomalu se odlepil od země a pak zmizel jako fantom na nebi. Dunění motorů zesláblo.

„U všech planet! Jestli brzy nedostaneme ochranný přilby proti hluku, tak tady podávám výpověď,“ zanařádal službu konající důstojník. „Totle havraní hnízdo bylo stavěný na pozemský loď. Jejich motory jsou proti tomudle řevu šumění vánku.“

„Totéž zažijeme za chvíličku ještě jednou,“ řekl škodolibě muž od radarové kontroly.

Důstojník pokrčil rameny a napřímil ukazováčky, aby si je znovu zastrčil do uší.

„Poletí ke slunci Spika v souhvězdí Panny,“ dokončil muž před obrazovkami rozhovor se zapisovatelem letů. „Další průzkum v bližších vzdálenostech má následovat. Guvernér nařídil, aby se nejdříve prozkoumal okruh ve vzdálenosti 500 světelných let.“

„Copak už tam není všechno jednou prozkoumaný?“

„Ale kdepak. Uvědom si, že kosmický loď nemáme ještě ani sto let. A ty mezihvězdný sotva třicet. My...“

Opět se ozval peklý řev, který s bolestnou intenzitou pronikal

stěnami zřetelně se chvějící kontrolní věže. Z nějakého přístroje vypadlo krycí sklo a roztránilo se o podlahu. Důstojník zanařoval. Muži se šklebili.

Pak byl i SHARK na obloze a rozloučil se ranou při překročení hranice rychlosti zvuku.

„To se nedá vydržet,“ nařikal důstojník hořce. „Zapisovateli, máme na program ještě nějaký starty?“

„Ne, pane.“

„Zaplaťpámbu,“ ulevil si důstojník. „Jinak bych si okamžitě koupil vytěžený důl a zalezl bych do nejhlubší šachty.“

* * *

„Takže jsme zas jednou na cestách, Jeane.“

Velitel FALCONU Leon se spojil videofonem s velitelem SHARKA Jeanem van Horebekem. „Je u vás na palubě všecho oukej?“

„Všecho v pořádku, Leoně,“ odvětil Horebek. „Jsem rád, že jsem zase na nebi. Suchej výcvik a výměna posádek mě už moc nebavila.“

„Chápu tě,“ řekl Leon.

Byli to starí kamarádi. Oba prodělali obvyklou cestu ke kariéře, až byli nakonec oba Dharkem jmenováni do funkcí kapitánů lodí.

„Lloyd se pěkně předvádí,“ řekl nyní Horebek. „Vod tý doby, co ho Dewitt jmenoval velitelem flotily, to s ním je k nevydržení.“

„Jestli v tom míní pokračovat, pro samý výměny posádek se k ničemu jinému nedostane,“ potvrzoval Leon a zašklebil se na kamaráda z obrazovky videofonu, zapnutého na minimální výkon, aby je ze Země nemohl nikdo odposlouchávat.

„S naší podporou má chytit Dharka,“ ušklíbl se van Horebek. „Počkáme si, co provede. Hlavně aby nám dal pokoj. Proto jsem taky radši na cestách... takže se vraťme k letovému plánu...“

„Oukej. Konec.“

Leon vypnul spojení. Otočil se k vedle sedícímu pilotovi.

„Výpočet kurzu,“ požadoval stručně.

„Moment.“

Pilot stiskl tlačítko letového regulátoru. Za pár vteřin měli černé na bílém všechny požadované hodnoty. Leon je přelétl pohledem a

pak se podíval na obrazovku.

„Transici připravit,“ rozkázal po chvíli. „Čtyřicet světelných let ve směru ke slunci Spika. Manévr zkorigovat se SHARKEM.“

„Ano, pane.“

Vypočítávání hodnot transice začalo.

Průběh skoku pětidimenzionálním prostorem byl pro lidi nadále velkou záhadou. V bezčasovém skoku tímto hyperprostorem se octli o velikou vzdálenost dál v Einsteinově kontinuu neboli v našem normálním prostoru.

„Hodnoty transice zadány,“ ohlásil navigační důstojník. „Skok proběhne za 180 vteřin. Čas běží.“

FALCON se právě pohyboval těsně pod hranicí rychlosti světla. Dále neexistovalo nic než skok časoprostorem.

Výjimku z tohoto pravidla představovala POINT OF a její malé průzkumné čluny Blesky. Pohon zvaný *hvězdné sání* jim umožňoval nebývalé velké, takřka neomezené rychlosti, pro něž zatím nikdo nenašel vysvětlení.

Posledních 30 vteřin.

Na jedné z obrazovek se střídaly neznámé symboly. Šlo o časové intervaly.

„...čtyři, tři, dva, jedna, skok!“

Každý muž na palubě pocítil silné mravenčení, doprovázené smrtelnou úzkostí.

V bezčasovém intervalu se octli daleko od místa vskoku do hyperprostoru.

Hvězdné prostředí kolem lodi se rázem změnilo.

„Překontrolujte hodnoty kurzu,“ přikázal kapitán.

Několik vteřin po jejich transici zaměřovače zaznamenaly silný otřes prostoru a jen několik milionů kilometrů od nich se objevil SHARK.

„Hodnoty kurzu souhlasí,“ ozvalo se od počítače. Leon přitakal.

Následovaly další dvě transice, které obě lodě přiblížily ke slunci Spika. Pak měla přijít poslední transice.

Vtom zaměřovače lodí zjistily dva silné otřesy prostoru krátce po sobě.

„To byly výstupy,“ hlásil muž od zaměřovačů se špatně skrývaným vzrušením.

„Velín. Zaměřte ty objekty,“ rozkázal Leon. Zároveň stiskl po-

plachové tlačítko. Na všech palubách zavýly sirény.

Ohlásil se SHARK.

„Jsou to dvě kulovité lodě typu křižník. Giantský typ lodi. Blížíme se k FALCONU, pro případ napadení.“

„Oukej,“ řekl Leon rychle. Mezitím přikázal zvětšit obrazovou projekci. Všechny oči ve velínu pozorovaly dvě kulovité lodě, přibližující se na obrazovce zdola.

„Letí téměř na kolizním kurzu,“ ohlásil navigátor. „Napadení je při tomto kurzu docela dobré možné.“

Leon se opět spojil se SHARKEM. „Můžete ty lodě identifikovat? My je v počítači nemáme!“

„My taky ne.“

„Zkuste se s nimi spojit!“ rozkázal Leon. „Pokuste se o spojení na všech vlnových délkách!“

Pak stiskl tlačítko palubního rozhlasu. „Velitel všem. Pravděpodobně máme před sebou dva křižníky z Dharkovy flotily. Náš rozkaz zní: buď lodě zajmout, nebo zničit. Takže je nejdřív vyzveme, aby se nám vzdaly, a když se nevzdají, zaútočíme na ně. Konec.“

Žádná z cizích lodí neodpovídala. Neodpovídaly, ani když byly vyzvány ke kapitulaci. Oba kapitáni byli zajedno, že jde o Dharkovy křižníky, na kterých byly odpojeny rozlišovací signalizátory.

Dva cizí křižníky se přiblížily na několik set kilometrů. Jejich kurzy by se s nimi mýjely ve vzdálenosti 90 kilometrů.

Leon se sám sebe ptal, jestli má zahájit palbu jako první. Proti Dharkovi a jeho lidem nic neměl, ale rozkaz je rozkaz. Navíc byly FALCON i SHARK menší než dvě neznámé lodě, takže útok považoval za nejlepší obranu.

Bylo sice nápadné, že ty dvě lodě neměly zapojen ani ochranný energetický štít, ale proč by nemohl tuto výhodu využít. Ani na okamžik ho nenapadlo, že by před sebou nemusel mít Dharkovy lodě.

„Pal,“ přikázal krátce.

Z antén FALCONU vyšla první salva. Na energetických zaměřovačích se dalo odečíst, že SHARK s palbou ihned následoval.

U cizích lodí se nejprve nic nezměnilo. Kromě okamžitého zapojení namodralých ochranných štítů kolem lodí žádná reakce.

„Zaměřit přesněji!“ zařval Leon do centrály zbraňových systémů. „Ty kraksny byly nechráněny. Mohly bejt dávno zničený!“

Tři muži u zbraní zrudli. Tohle byl jejich první let na giantských lodích po přeškolení. Pochopili, že udělali nějakou chybu.

Cizí křižníky ještě nestřílely. Zato druhá salva pozemských lodí byla už přesnější. Střelci také lépe zkombinovali působnost různých druhů zbraní.

U jednoho z křižníků byl zásah raptorového paprsku tak silný, že energetický ochranný štít začal pulzovat a ztrácet se. Následující průbojný paprsek štítem projel.

Tato nebezpečná zbraň giantských lodí mohla prorazit i několik metrů silné ocelové stěny a přivodit jejich tavení. Na cizí lodi se vytvořila stále se zvětšující temná skvrna, která se pak v centru rudě rozžehnula. Loď byla očividně poškozena.

Nyní však zaútočily cizí lodě.

Ochranné štíty pozemských lodí byly rázem zatíženy na maximum. Agregáty zoufale ječely, jak pracovaly na nejvyšší výkon, aby zásobovaly ochranný štít energií.

SHARK dokonce ohlásil lehké poškození.

Leon brzy pochopil, že budou zničeni, pokud rychle neutečou.

„Transice,“ vykřikl.

Nyní se mu vyplatilo, že dál letěl rychlostí, při níž se zahajovaly operace nutné k transici. Skok hyperprostorem se uskuteční za 20 vteřin.

Za příliš dlouho.

Neznámý protivník mohl během této doby vypálit dobře dvě salvy a obě pozemské lodě proměnit v obláčky plynu.

Kapitán Leon bleskurychle přepnul řízení lodi z automatiky na ruční řízení a prudce strhl FALCON z kurzu.

Opět zařvaly energetické agregáty, avšak nyní proto, aby vyrovnaly vzniklé přetížení na palubě. Přesto se na pár vteřin rapidně zvýšilo. Lidé se káceli, předměty padaly a tříštily se o podlahu. Kdesi se jeden z agregátů vytrhl z upevnění.

Ale tento násilný manévr FALCON zachránil. Cizí střelci ho nestačili naprogramovat do svých bojových plánů.

Jenže pak se z vysílaček ozval zvuk, připomínající hadí syčení. Velitele a jeho muže zamrazilo.

Přišla transice a vytrhla loď z blízkosti cizích kulovitých korábů.

Konstelace hvězd se při tak krátké transici pozměnila jen málo. Pouze slunce Spika se zvětšilo.

„Gianti.“

Jeden z mužů ve velínu vyslovil obávané slovo. Všichni věděli, co znamená.

„Velkej Bože. To byly lodě Giantů,“ zaúpěl velitel Leon. „A my jsme na ně zaútočili. Teď je mi jasný, proč neměli zapnutý energetický štít.“

„Drželi se smlouvy mezi pětičlenným Calem a Renem Dharkem. Třeba nás chtěli pozorovat, a ne napadnout,“ dodal první důstojník. „Zatraceně, co teď máme dělat? Máme ty dvě lodě hledat? A když je najdem, máme jim vysvětlovat, že to byl omyl?“

„Spojová centrála pro velitele. Silný provoz na hypervlnách,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Tady je odpověď,“ řekl Leon a vztekle praštil pěstí do ovládacího panelu. Věděl, že svou nerozvážností uvedl do chodu smrtelnou mašinerii. Ale bylo příliš pozdě na to, aby chybu napravil.

Ohlásila se loď SHARK, která také unikla téměř nepoškozena. Leon se spojil s jejím kapitánem.

„Nebesa, co teď budeme dělat?“

Van Horebek pokrčil rameny. „Na hypervlnách propuklo peklo...“

Leon přikývl. Totéž mu hlásili i jeho spojaři.

„Byl to omyl,“ procedil mezi zuby. „Ale vždyť jsme jim nejdřív volali. Proč se nám, u všech čertů, neohlásili?“

„Můžeš se jich zeptat... Každopádně to musíme hlásit na Zemi.“

„To udělám já. Ty zatím hlídej vesmír okolo. Řekl bych, že se na nás Gianti chystají...“

Spojení se Zemí bylo navázáno rychle.

K mikrofonu přišel sám Harold F. Lloyd. Zaslechl, oč jde. „Zůstaňte na spojení,“ přikázal Leonovi. „Pokusím se sehnat guvernéra. Ten ať rozhodne, co se s vaší výpravou stane.“

Leon nemusel čekat dlouho. Cent Field se ohlásil za dvanáct minut.

„FALCON a SHARK se okamžitě vrátí zpět. Každopádně se vyhněte jakémukoliv dalšímu střetu s giantskými loděmi. Proveďte jenom jednu jedinou transici.“

SHARK taky poslouchala.

„Takže frčíme domů,“ komentoval kapitán rozkaz ze Země. „Divím se, že jsme Cent Field vůbec slyšeli. Hyperprovoz je teď všude

kolem tak silný, až bych nikdy neřek, že je to vůbec možný. Rychle pryč. Balíme.“

„Píchl jsme do vosího hnízda,“ přitakal Leon. „Ale kdo by si bejval pomyslel, že narazíme zrovna na Gianty?“

* * *

Lidé kolem Normana Dewitta nyní mohli studovat jeho sebeovládání a klid.

Když ho zastihlo hlášení Harolda F. Lloyda, právě řídil poradu o zvýšení výroby syntetických potravin. Oči se mu nevěřícně rozšířily, když zaslechl, co se stalo.

Sevřel rty.

Ve tváři se mu jinak nehnul ani sval.

„Idioti! 'Neschopní hlupáci!“ zvolal na adresu velitelů lodí a praštil pěstí do stolu. Ale okamžitě se vzpamatoval.

„Přivolejte ty lodě okamžitě zpátky,“ přikázal nebezpečně tichým hlasem. „Všechny ostatní pozemské lodě ať se taky ihned vrátí na Zem. Všechny. I nákladní. Žádné bojové akce. Při napadení ať utíkají. To je v tuto chvíli vše.“

Lloyd byl rád, že může spojení vypnout. Dewitt byl ve své chladné výpočítavosti nebezpečnější, než když řval.

Guvernér velmi dobře věděl, co mu ti dva kapitáni způsobili. Vztekle shodil z psacího stolu svazek dokumentů. Rozčileně vstal a přecházel po místnosti.

„To by mohlo znamenat definitivní zničení Země. Dva idioti naráží na cizí lodě, a v domněnku, že je to Dhark, po nich pálí jako zběsilí. Celý hyperprostor teď jen bzučí dorozumíváním cizích bytostí a my zase taháme za kratší konec.“

„Velký Bože,“ zbledla sekretářka Corinna. „Gianti budou jejich útok považovat za porušení smlouvy. Nebudou se držet dohody, kterou s Calem na Robonu uzavřel Ren Dhark.“

„Toho se lze obávat.“

Dewitt se opět zcela ovládal. V duchu zvažoval všechna protiopatření. Nejdříve ze všeho však musel počkat, co Gianti podniknou. Kdyby napadli Zemi, moc by toho proti nim asi nenadělal.

„Možná že lidstvo bude moci za svůj zánik vděčit těm dvěma trapným postavčkám,“ řekl sarkasticky. „Další důkaz, že se i malý

člověk může proslavit. I když třeba jen negativně. Tahle situace nepostrádá komičnost.“

Zašklebil se a zavrtěl hlavou. Pak Corinně gestem naznačil, aby odešla.

* * *

Oslňující světlo slunce a hluboké, černé stíny ležely vedle sebe. Nyní, když končil třistačtyřicetihodinový měsíční den, se stíny rychle prodlužovaly.

Ve stínu úzké prolákliny nedaleko jakéhosi horského vrcholu ležel protáhlý, asi čtyři metry dlouhý kosmický člun.

Uvnitř seděl muž, který pozorně sledoval přístroje. Stejně pozorně poslouchal rozhovory na hypervlnách. Jakmile přišla zpráva z lodí pozemské flotily, muž jim rozuměl. Jos Aachten van Haag si pamatoval odpovídající kódy.

Už 24 hodin se nacházel na Měsíci a čekal na vhodnou příležitost k letu na Zemi. Citlivé zaměřovači přístroje Blesku mu však dosud nevyhledaly žádnou mezeru v radarové ochraně rodné planety.

Vtom zbystřil pozornost.

V hypervysílání se ozval pozemský signál nejvyšší naléhavosti, pak následovalo označení zvláštního kódu, ve kterém bude zpráva vysílána.

Zpráva přicházela z Cent Fieldu, byla určena všem lodím a přikazovala jim okamžitý návrat včetně zákazu jakéhokoliv boje v kosmu.

Jos překvapeně hvízdal.

„Tak to se asi něco děje,“ zamumlal. „Vypadá to na pěkný brajgl. To by se mi mohlo hodit.“

Zapnul zaměřovače. Chystal se připojit k nějakému roji vracejících se lodí a nepozorovaně se tak dostat na Zemi.

Ale musel čekat ještě další tři nekonečné hodiny, než přišla očekávaná šance. Šlo sice jenom o menší nákladní loď, ale pro Josovy účely stačila.

Jos odstartoval. Zpočátku zůstal v zaměřovacím stínu Měsíce a hnál se směrem ven ze sluneční soustavy. Teprve ve vzdálenosti deseti milionů kilometrů se otočil o 180 stupňů a zůstal ve stínu nákladní lodi. Cestou dál poslouchal hypervysílání. Počítač mu ukazo-

val neuvěřitelných 487 stanic, nacházejících se v provozu. Jejich vysílání pro něj bylo většinou nesrozumitelné. Jednak bylo příliš daleko a pak: šlo o dorozumívání mezi cizími bytostmi.

To však nedělalo celou záležitost pouze zajímavou, ale především znepokojivou.

Jos uvažoval, oč asi tak může jít. Odhadoval to na nějakou hvězdnou bitvu, ale důkazy žádné neměl.

Brzy nato se musel soustředit na průnik mezi pozemskými zaměřovači. Zůstával stále v zaměřovacím stínu nákladní lodi. Za normálních okolností by stejně měl asi smůlu, hlavně ve chvíli, kdy překříží dráhu radarového satelitu, ale nyní počítal se všeobecným rozruchem. S trochou štěstí by se mu mělo proniknutí podařit.

Pro všechny případy však zapnul interval kolem lodi, což byl uměle vytvořený miniprostor, který chránil loď před vlivy okolního světa.

Zůstával za nákladní lodí.

Když se dostal do výšky 20 000 kilometrů nad povrchem Země, zrychlil let a namířil si to na Aljašku k základně T-XXX v údolí Tachat Riveru, přesněji řečeno k základně uvnitř hory Mount King.

Zrychlil natolik, že se v poslední chvíli zděsil přibližujících se hor a lesů. Okamžitě let zbrzdil, ale pak mu došlo, že za pomoci intervalového pole může prolétat i pevným materiálem, aniž by svoji loď nebo prolétnutý materiál jakkoli poškodil. Mohl proletět Zemí skrz naskrz, kdyby chtěl.

Namířil si to znovu dolů a ve výšce deseti metrů nad zemí prolétl úbočím prvních hor. Instinktivně si dal ruce před obličej, ale když vylétl zpátky nad lesy, usmál se. Nepocítil vůbec nic.

Po chvíli přistál v lese nedaleko bočního vchodu na základnu. Vysunul podvozkové nohy Blesku, otevřel kryt a ze všeho nejdříve se zbavil skafandru. Pak tasil paprskomet a přiskoky, strom od stromu, se blížil ke vchodu.

Doufal, že tu najde bývalé příslušníky Eylerovy tajné služby, možná že dokonce samotného Bernda Eyierse. Ale nemínil riskovat prozrazení. Neustále měl videofon zapnutý na příjem a speciálním dalekohledem sledoval okolí. Musel počítat se skrytými strážemi.

Po tak dlouhé době nepohodlného sezení mu pohyb nyní dělal dobře. Pak už před sebou spatřil hromadu šterku. Za ním se skrýval vchod na základnu.

Nikde nikdo.

Jen slabý vánek a zpěv ptáků.

Jinak ticho.

Agent GBO mohl nyní pozorovat část opancéřovaného vchodu. Dveře zůstaly pootevřené.

Byla to past?

Opatrně se doplazil za mechem porostlý balvan a dlouhé minuty pozoroval vchod. Věděl, že nic nesmí uspěchat.

Nemůžeš tady dřepět věčně, říkal si. Tisíckrát vyzkoušeným pohybem znovu vytáhl paprskomet. Pak se rozběhl ke dveřím.

Očekávaná palba se neozvala.

Přitiskl se ke dveřím a postrčil je. Chvilí naslouchal, ale ze dlouhé štol, vedoucí do nitra hory, se nic neozývalo.

Jos se na základně vyznal. Věděl, kam štola vede, kde jsou další chodby a schodiště.

Tato štola ústila do 28. patra základny. Byla dlouhá 600 metrů.

Jos zavrčel, schoval zbraň a rozsvítil silnou příruční lampu.

Vykročil do srdce základny. Hledat své druhy.

T-XXX byla zbudována jako podzemní bunkr pro nejvlivnější osoby vlády světa. Sem se měla vláda schovat v případě útoku. Při invazi Giantů se to však odehrálo jinak. Cizinci s dravčími hlavami udeřili tak neočekávaně, že na útek nikomu nezbyl čas.

Jos se zastavil. Vypnul svítilnu. Zdálo se mu, že cosi zaslechl. Instinktivně sání po paprskometu.

A zase.

Znělo to jako tiché vytí. Zároveň zezadu pocítil slabý průvan.

Uvolnil se a pokračoval v cestě. Slyšel průvan. Takže dveře, které ho čekaly na konci chodby, byly také otevřené.

T-XXX byla tedy zřejmě ve značném nepořádku a nikdo ji nehlídal.

Na základu 300 krát 100 metrů stálo 28 nehlídaných pater. Za normálních časů tu bývalo 3280 mužů. Po osvobození Země si je však Dhark vyžádal jako pomoc, protože T-XXX zůstala jako téměř jediné místo na Zemi nezasažena giantským ozařováním.

Dveře, ke kterým Jos dorazil, byly skutečně také pootevřené. Škvírou se honil vyjící vítr. Takže hádal správně.

Nouzové zásobování vzduchem, pomyslel si, zatlačil na těžké dveře a vstoupil. Elektrárnu tady vypnuli. Tím pádem nefungovala kli-

matizace. Proto tedy ty pootevřené dveře.

Takže tu museli být lidé, které Jos hledal! Kdyby tu byli Dewittovi lidé, zapnuli by si zdroj energie!

Jos stál v nejvyšším patře základny. Vanul tu sice čerstvý vzduch, ale Jos i přes něj cítil charakteristický zápach trhaviny zvané plastit. Zápach byl sice slabý, avšak zřetelný.

Uvnitř T-XXX bylo tedy cosi vyhozeno plastitem do vzduchu Co? A proč?

Když Jos základnu naposledy opouštěl, bylo tu ještě všechno v pořádku.

Za normálního provozu se tu lidé pohybovali pomocí výtahů a eskalátorů. Nyní bylo všechno mimo provoz.

Jos opatrně scházel z patra do patra.

Nikoho nepotkal.

Nenašel ani známku života. Všude tma a ticho.

Tma a ticho.

Josovi připadalo, jako by základna byla desetkrát větší než dřív. Čím níže se dostával, tím horší tam byl vzduch. Zápach plastitu byl stále silnější.

A pak se dostal až do nejnižšího patra. Tady býval velín.

Tady našel místo exploze.

Velín se změnil v hromadu trosek. Jos po ní zaraženě přejížděl světlem lampy a marně uvažoval, proč tu došlo k výbuchu. Ani nehledal mrtvá těla, nic by z nich nenašel...

Procházel, prolézal a plazil se poničenými místnostmi a neustále si kladl otázku: *Kdo? Kdo to udělal a proč?*

Nebyl to zřejmě nikdo, kdo by se sem musel probojovávat. Musel už být uvnitř.

Jos vyloučil možnost, že by tu zešílel nějaký uprchlý agent GBO. K náhlému zešílení docházelo zřídka u průměrných lidí, natož pak mezi vybranými, inteligentními Eylerovými agenty.

Jos se po čase přesvědčil, že na základně nezůstala ani jediná živá bytost.

Vrátil se do Blesku.

Oddechl si, když byl zase uvnitř. Rozhodl se, že Dharkovi pošle zakódovanou zprávu. Na Exodu byli určitě zvědaví, co s ním je:

Jos Dharkovi. Na Zemi jsem dorazil v pořádku. Nalezl jsem opuštěnou a zčásti zničenou T-XXX. Dále budu jednat podle vlastní úva-

hy. Důležité: několik hodin trvající silný hypervysílací provoz. Má to cosi společného s pozemskou flotilou. Všechny lodě byly povolány zpět na Zemi. Důvod není znám. Znovu se ozvu. Konec.

To by bylo, řekl si Jos. Zvažoval své další kroky.

Přiletěl na Zemi, aby našel místo, kde se zdržuje Dewitt a jeho nejdůležitější muži. Proto musel do Alamo Gorda.

Ovšem bez očekávané podpory druhů z T-XXX.

Chybějící podpora byla těžkým handicapem. Obzvláště proto, že Josovi nyní chyběly nejnovější informace o vývoji na Zemi.

Nad jeho hlavou zasvištěl letoun.

Jos pohlédl vzhůru. Letí do Evropy, pomyslel si. Dopravák.

Pak začal uvažovat o tom, jestli zůstala nějaká síť agentů v Evropě. Pracoval tam někdo v ilegality?

Musel do Alamo Gorda. Nutně. Tam se soustřeďovala moc nad Zemí.

Potřeboval však někoho, kdo ho podpoří. Nemělo smysl pobíhat po Alamo Gordu a hledat nazdařbůh. Někdo mu musel poskytnout informace. Kdo?

Monty Bell?

Jos neměl žádnou informaci o tom, že by profesor měl být někde ve vězení. Pokud ještě žil v Alamo Gordu, nemohl být osobou nepřátelskou nove vládě. A jako čelný vědecký pracovník musel o Dewittovi a jeho lidech vědět.

Takže bude hledat Montyho Bella.

Jos sice neměl ani tušení, kde Monty v Alamo Gordu bydlí, ale s trochou štěstí to určitě nějak zjistí. Nyní musí už jen počkat, až bude noc. Pak odstartuje.

Když člověk na něco čeká, čas ubíhá podstatně pomaleji. Jos tuto starou moudrost opět pociťoval na vlastní kůži. Podle chronometru musel čekat ještě další dvě hodiny.

Mohl sice odstartovat už nyní, ale v noci to bylo jistější. V noci ho mohly objevit jenom zaměřovače. Ve dne i optická zařízení.

Aby si ukrátil čas, zapnul hypervysílačku.

Neuvěřitelně čilý provoz na hypervlnách trval.

* * *

Když rudá aureola zapadajícího slunce zmizela za západními hřebeny hor, Jos Aachten van Haag odstartoval. Zapnul intervalové

pole a mohl pak bez obav letět v konstantní nízké výšce. Srážka nehrozila, Blesk pro normální materiály nyní neexistoval. Avšak mohl být zaměřen. Proto bylo nutno stále dávat pozor.

Alamo Gordo leželo na jihozápadě USA, poblíž mexické hranice. Jos se k němu blížil nad hladinou moře. Pro jistotu měl zapnuty veškeré vysílačky na příjem.

A vyplatilo se mu to.

„Z-sedm Včelce 54. Z-sedm Včelce 54,“ uslyšel náhle čísi hlas. „Radarová ozvěna v úseku 197. Objekt se rychle pohybuje k jihu. Podívejte se tam. Neumím si představit, co by to mohlo být“

Jos ihned pochopil. Z-sedm, to znamenalo pozemní radarovou stanici. Hlídala vzdušný prostor do výšky 30 metrů. V tomto prostoru nemohl nikdo čekat kosmickou loď. Proto si pozorovatel neuměl vysvětlit tak velkou rychlost zaměřeného objektu a pověřil hlídkující stíhačku, aby se na objekt podívala.

Pravděpodobně měla přiletět stíhačka F-217. Jos tenhle typ znal. Dvoupaprskový stíhač s plazmovým pohonem. Tenhle stroj dosahoval rychlosti 5 000 kilometrů v hodině.

Co měl udělat?

Mohl utéci vzhůru, stíhačka se nedostala výš než na 100 kilometrů.

Mohl přidat a zmizet pronásledovateli zvýšením rychlosti.

Ale obojí by nebylo moudré.

Stíhač by to nahlásil výš a tam by si s jeho charakteristikou už věděli rady. Blesky byly na Zemi známy.

Jos musel na věc jinak.

V zaměřovači se mu již objevila značka, symbolizující přibližující se stíhačku.

Spěšně se ještě ujistil, že má zapnuté intervalové pole. Pak sáhl po řízení a namířil si to jednoduše dolů.

Jako duch se ztratil ve vodě, a tím i ze zaměřovače stíhačky.

„Kontakt je přerušen,“ ohlásili zároveň pilot stíhačky i muž v pozemní stanici.

„Jak je to možný?“ ptali se jeden druhého.

Pilot kroužil nad místem, kde se mu Blesk ztratil. „Určitě šlo o ilegální let,“ hlásil. „Letoun zřejmě letěl příliš nízko a dostal se do styku s vodní hladinou. Při tak velké rychlosti se musel roztržít. Končím hledání.“

Řídící věž mu dala svolení a F-217 vylétěla zpátky do výše svých standardních 15 000 metrů.

Událost bude zmíněna v hlášení obou účastníků zaměření Blesku. Nikdo z nich však nepochyboval o tom, že se jí nikdo nebude dál věnovat. Na Zemi vládl poplašný stupeň číslo jedna. Čekal se útok z kosmu. Nikoho ani nenapadne zajímat se o takovou drobnost.

Jos ihned po ponoření snížil rychlost, i když to nebylo nutné. Ale cítil se v Blesku nejistě, protože neměl žádný výhled. Toužil se rychle vynořit.

Přesto však nejdřív uletěl několik set kilometrů a pak teprve vystoupil nad hladinu. Aby snížil pravděpodobnost dalšího zaměření, zrychlil let na 5 000 kilometrů v hodině.

Minul San Francisco a Los Angeles, zřetelné na levoboku jako polštářky světla, a na úrovni San Diega uhnul prudce k východu.

Opět v malé výšce se hnál nad pevninou. Tady vládl mnohem čilejší letový provoz, ale všechny lodě létaly podstatně výš než jeho Blesk.

Přeletěl poušť Gilu, poznal Tucson, přeskočil Black Range a za chvíli měl před sebou Saň Andres Mountams, za nimiž leželo Alamo Gordo.

Přeletěl a proletěl hory a pak už se před ním vynořila světla města. Předsevzal si, že Blesk ukryje někde na periférii města a k Monty Bellovi půjde pěšky.

Musel se o to pokusit, přestože Alamo Gordo bylo milionové město a on nemohl jen tak vrazit na policejní stanici a zjistit si Bellovo bydliště.

Nejdřív ze všeho musel schovat Blesk.

Letěl ve výšce dvaceti metrů. Když se pod ním objevila stará pís-kovna, sloužící nyní očividně jako smetiště, rozhodl se.

Opatrně klesal. Tenhle odpad se dřív spaloval, ale Gianti zřejmě odvezli zařízení spalovny.

V jednom místě vzadu leželo několik rozmontovaných starých vznášedel, naházených bez ladu a skladu na sebe. To bylo to správné místo. Tady Blesk nikdo hledat nemůže.

Samozřejmě nemohl letoun posadit na hromadu šrotu, spíš se musel snažit dostat ho doprostřed, mezi vyřazené korpusy dosloužilých veteránů. Pro tento účel byl Interval dobrý. Jos vlétl doprostřed hromady.

Pak Interval vypnul.

Blesk se v hromadě zrezivělých železných letounů zhmotněl. Požadoval nějaký prostor. Kolem to zaskřípalo, zavržalo, pár kusů sklouzlo na zem a pak byl zase klid. Jos jen doufal, že se poblíž nenacházel nikdo, kdo by ten rámus zaslechl.

Jos nakonec opatrně vystoupil a vyčnívající unitalové tělo Blesku dodatečně zamaskoval popadanými plechy z vraků. Pokud se nestane nic nepředvídaného, Blesk tu nikdo nenajde.

Pak Jos vylezl po sypkém úbočí pískovny a octl se nad ní. Dvě stě metrů před ním vedla silnice. Směřovala přímo do města.

Vykročil. Ale hned opodál spatřil policejní vznášedlo.

Co ti tady hledají?

Jos ještě ani nepromýšlel svou taktiku a ze tmy se ozval spokojený hlas: „Hej, tuláku. Ne tak rychle. Zastav se, ať se na tebe mrknu. Zajímalo by mě, proč se tady v noci potuluješ.“

Policie.

Jos zůstal zdánlivě poslušně stát. Hlavou se mu honily myšlenky. Co dělat? Utíkat? Bránit se?

Musím to nechat na náhodě, rozhodl se. Podle všeho to ještě nehlásili dispečinku. Počkají si, až co z něj vyleze.

Kdyby se snažil utéci, byl by jim podezřelý. Třeba by povolali posily. Takže se zastavil a tvářil se vyděšeně.

Byli to dva policisté. Jeden na něj zasvítit lampou.

„Podívej, Joe,“ řekl druhý z nich. „Ten teda nevypadá zrovna jako tulák. Co tady děláte, pane?“ obrátil se na Jose nedůvěřivě.

„Byl jsem na procházce. Chtěl jsem se po celodenní práci v laboratoři projít. Vtom jsem z pískovny zaslechl nějaké skřípání. Divné zvuky. Tak jsem se tam šel podívat.“

„Jo? A něco jste našel?“ zeptal se policista. Stále mu svítil do tváře.

„Protože nemám tak krásnou svítilnu jako vy, nic jsem neviděl. Ale něco se tam hnulo.“

„Mhm. Tak se na to půjdeme podívat, pane. Ešte s váma nejsme hotoví.“

Já s vámi také ne, pomyslel si Jos, ale nahlas řekl: „No dobrá, když si přejete.“

Otočil se a kráčel zpátky k pískovně. Oba policisté šli za ním. Jos záměrně zpomalil, takže ho brzy dohonili. Měli ho nyní mezi sebou,

ale nijak zvlášť si ho nevšíмали. Jos čekal, kdy se zeptají, kde má vznášedlo. Bylo nepravděpodobné, že by až sem šel z města pěšky. Ale zatím je to nenapadlo.

Došli k okraji pískovny. Policisté zírali dolů. Kužele světla klouzaly po vyřazených letounech.

„Támhle to bylo,“ ukázal na ně Jos. Policisté neměli moc chuti scházet dolů. Stačilo jim, že viděli hromadu šrotu, ze které skutečně mohlo něco spadnout.

„Vaši identifikační známku, pane,“ řekl první policista a natáhl ruku. Jos předstíral rozčarování. Právě dostal nápad, ve kterém hráli tihle dva policisté důležitou roli.

„Jmenuji se Alf Duarte,“ řekl. „Jsem fyzik a asistent profesora Montyho Bella. Copak se člověk nesmí už ani svobodně procházet? Úplně jsem se zděsil, když jste na mě křikl jako na nějakého banditu.“

Lest zprvu zapůsobila.

„Profesor Bell?“ ozval se druhý policista. „Toho už jsem viděl. To určitě bydlíte taky v Green Gardens. Tam žije většina lidí z ústavu, vedeného profesorem.“

„Přesně. Můžu už jít?“

Tohle byla rozhodující otázka. Josův plán předpokládal, že na ni odpovědí *ne*.

„Nejdřív bych rád viděl vaši identifikační kartu, pane Duarte,“ pravil první policista o poznání zdvořileji. „My vám vcelku věříme, ale pochopíte jistě, že...“

„Tam dole! Už zase!“ vykřikl Jos a prudce se otočil. Vzrušeně ukazoval dolů do temnoty pískovny. Oba policisty měl před sebou, rozsvítili lampy a dívali se dolů.

Muselo se to odehrát rychle.

„Já ale nic...“ Dál se první policista nedostal. Jos ho udeřil hranou dlaně do krku. Muž bez hlesu padl v bezvědomí k zemi.

„Co to má znamenat?“ vykřikl druhý policista a hmatal po pa-prskometu. Stačil ještě sevřít držadlo, ale to už ho zasáhl Josův pravý hák přímo na bradu. Policista se napůl otočil a klesl na zem.

Jos sáhl do kapsy a vyndal malou injekční stříkačku. Rychle zabodl její jehlu do žil obou mužů a uštědřil jim přesnou dávku amné-zia.

Tento prostředek byl výsledkem posledního vývoje v tajných la-

boratořích GBO. Podle dávky způsoboval ztrátu paměti od posledních 30 minut až po několik dní.

Jos nastavil půlhodinu. Posléze vpíchl oběma mužům ještě hypnotikum, které jim dopřálo pětihodinový spánek.

Agent sebral policistům zbraně a zahodil je dolů do písku. Pak tomu silnějšímu svlékl blůzu a oblékl si ji. Potom si nasadil ještě i stejnokrojovou čepici a vykročil k policejnímu vznášedlu.

Byl to typ BTC-Turbo 16, obvyklý těžký osobní letoun metalicky světlemodré policejní barvy. Jos usedl do pilotního křesla a zjistil si číslo patroly. Jména obou policistů znal z jejich dokladů.

Poté, co otočil snímač videofonu nahoru, aby ho nebylo vidět, se spojil s dispečinkem.

„Patrola 328. Jsme připravený k dalšímu zásahu.“

„Oukej 328. Co to bylo?“

„Žádnej tulák. Muž, kterému se udělalo špatně. Proto vystoupil ze vznášedla, aby se nadejchal čerstvého vzduchu. Zjistili jsme si ho. Jeto vědec. Požádal nás, abysme ho odvezli domů.“

„V pořádku,“ řekl dispečer. „Odvezte ho. Momentálně pro vás nic nemám. Ale co je s tvým hlasem, Dudíeyi? Zní nějak jinak. A nevidím tě!“

„Aby taky jo!“ usmál se Jos, „Náš pasažér mi sednul na videofon a vohnul držák obrazovky. Budu to muset dát spravit.“

„Oukej. Při předávání služby ho dej vyměnit. Můžete letět!“

„Oukej,“ odvětil Jos s ulehčením a zároveň se kousl do rtu. Zapomněl napodobit hlas silnějšího policisty.

Napjatě čekal, ale dispečer mu už nic neříkal. Právě se věnoval patroly 309, která hlásila podezřelé chovám neznámého muže v nějakém obchodě.

Jos neváhal, nastartoval a letěl pryč. Věděl, kde leží Green Gardens. Musel rychle a nenápadně proletět celé město. Ale musel přitom jednat rázně. Bylo jen otázkou času, než si dispečink uvědomí, že u patroly 328 něco nesouhlasí.

Nezbývalo mu, než rychle blufovat.

„Policejní patrola 250,“ ohlásil se videofonní informační službě. „Seržant Brown. Prosím o adresu profesora Montyho Bella. Musím k němu a nemám adresu.“

„Jistě, seržante, okamžik... Hillside Drive 469.“ Dívka, která mu podávala informaci, vypadala poněkud rozpačitě, ale bylo to určitě

něčím jiným než tím, že si ji Jos v duchu představoval v plavkách...

„Díky,“ odvětil agent a vyrazil.

„Patrola 328, patrola 328, ohlaste se!“ zazněl dispečerův hlas.

Aha, tak už to bylo tady. Ani mě nenapadne se vám hlásit. Ani ne před minutou minul světelný štít s nápisem *Green Gardens*. Zastavil v první ulici a zeptal se na Hillside Drive. Dozvěděl se, co chtěl, a za chvíli tam mohl už být.

Rozhlížel se. Nacházel se v nejdražší čtvrti Alamo Gorda. Menší a větší domky ve velkých zahradách, většinou obklopených zděnými ploty.

Byl tu klid. Jen zřídka tudy proletělo nějaké vznášedlo. Ani osvětlení nebylo tak silné jako ve městě.

Pak se octl v Hillside Drive.

Odpočítával čísla domů.

Byl netrpělivý. Od chvíle, kdy nasedl do policejního stroje, uplynula už půlhodina. Měl nejvyšší čas, aby Montyho Bella našel. Jinak to tu už mohl klidně zabalit.

Číslo 469 bylo nalevo. Velká brána ve velmi dlouhé zdi. Jos vyskočil z vozu a přehoupl se přes zeď. Tam někde musela stát budova ústavu.

Na rozlehlém prostranství stálo několik domků.

Domek Montyho Bella byl poslední v řadě.

Jos se připlížil zezadu a zaklepal na okno.

Když vystřídal několik oken, konečně v jednom z nich odletěla záclona, okno se otevřelo a ozval se rozčilený hlas: „U všech komet, copak tady člověk nebude mít klid ani v noci?“

Jos rychle vkročil do světla a představil se. Pronesl Dharkovo jméno.

„Človče, Aachtene,“ zašeptal profesor. „Vy tady? Rychle dovnitř. Lidi jako vy hledá policie!“

„To máte recht, profesore.“

Jos se vyhoupl oknem dovnitř a profesor ho zavřel a zatáhl záclonou. Měl v oblíbě starožitnosti. Zatahoval dokonce i závěsy, místo aby si pořídil samoclonící skloplastové okenní tabule.

„Jak jste se sem dostal?“ ptal se profesor a zároveň se rozhlížel, co by svému hostu nabídl. Nakonec našel láhev tequily a podal ji i se sklenkou. Jos si dopřál pořádný hlt a pak profesorovi v krátkosti vyličil, oč jde.

„Potřebuji obecné informace, profesore,“ uzavřel výklad. „Jestli se tady mám porozhlídnout, musím vědět, oč vlastně kráčí. Víte něco o Dewittových plánech?“

„Jo ten,“ mávl Bell rukou. „To je výsměch dějinám. Tolik milionů lidí muselo během invaze Giantů zahynout a tomuhle se to vyhnulo. Teď sedí docela nahoře a my abychom tancovali, jak on píská.“

„Psst,“ přerušil ho Jos. Zaslechl vznášedlo, které se přiblížilo k ústavu. Jako by zůstalo ve vzduchu nad domkem Montyho Bella. Pak se přiblížil i další stroj.

„Zatraceně,“ sykl Jos., „To platí nám.“ Rychle se rozhlédl po místnosti. Pak se naklonil k Bellovu uchu a zašeptal: „Někde tady mají odposlech! Jinak se nemohli tak rychle dozvědět, kde jsem. Prchám. Jestli mi to vyjde, přijdu některou další noc. Hodně štěstí.“

Jos přispěchal ke zdi a vypnul světlo. Pak se podíval ven. Venku přistálo vznášedlo, ani ne padesát metrů od domu. Další klesalo.

„Nechte je, ať chvíli klepají na dveře. Pokusím se utéct po střeše.“

Bell přikývl. Zvenčí zasvítily dovnitř reflektory jednoho ze vznášedel. Jos otevřel padací dvířka na půdu, vylezl po žebříku nahoru, žebřík zatahl k sobě a dvířka zavřel.

Půda byla nízká. Jos snadno nahmatl spáru mezi plastikovými krytinovými deskami a rozšířil ji. Vzniklou škvírou spatřil hvězdy.

O minutu později už seděl na střeše a opatrně se po břiše plazil k jejímu okraji.

Podíval se dolů.

Dům byl obklíčen policisty. Ale u zadní strany domu žádné vznášedlo nepřistálo. V tom jim zabránilo husté křoví a stromy, takže čtyři policisté, kteří tu hlídali, byli odkázáni na své ruční svítilny. Mířili jimi na stěny domu, o střeše zřejmě neuvažovali.

Vpředu kdosi mohutně bušil na dveře. Jos nezřetelně zaslechl rozzlobený profesorův hlas. Bell očividně předstíral, že ho vzbudili a že musí nejdříve vstát.

Jos musel ty čtyři odlákat dopředu. Dokud budou stát za domem, nemá šanci. Rozepl magnetický uzávěr jedné z kapes speciální kombinézy, vytáhl kulatý předmět, vzal ho do ruky a čekal.

Od hlavních dveří se ozvaly zvuky vylamování dveří a výkřiky. V té chvíli hodil přístroj přes střechu na opačnou stranu. Okamžitě

se odtud ozvalo syčení, připomínající paprskomet v činnosti.

„Je vpředu a chce utýct!“ vykřikl jeden ze čtyř policistů. Spolu se dvěma z nich běžci před dům. Vzadu zůstal pouze jeden muž.

Jos znovu sáhl do kapsy.

Malý předmět, který hodil policistovi pod nohy, už nebyl simulátor zvuků, ale světelná bomba. Jos si zakryl oči předloktím, pak odpočítal pravděpodobnou dobu trvání světelného výbuchu. Potom skočil jednoduše dolů a utíkal do křoví. Policista tam stál bez hnutí. Nic neviděl. Náhlý záblesk oslnivého světla ho připravil na několik hodin o zrak.

Jos mezitím překonal zeď, seskočil na ulici, pečlivě se oprášil a pak se zvolna, jako slušný občan na procházce, vydal pěšky odtud.

Věděl, že ho hledají a že díky odposlouchávacímu zařízení vědí, že hledají právě jeho - agenta GBO Jose Aachtena van Haaga. Mohl vůbec riskovat další pobyt v Alamo Gordu, aby znovu navštívil profesora?

Ne, rozhodl se. Po úspěšném útěku budou profesorův dům určitě hlídat tak přísně, že by bylo šílenstvím se tam vracet. Jestliže však Bell jako informační pramen odpadl, nemělo význam dál setrvávat ve městě. Jos musel pryč. Ale kam?

Zabočil za roh a spatřil vznášedlo. Blížilo se k němu. Josovi přeběhl mráz po zádech, když zjistil, že jsou to zase policisté.

Spolujezdec stáhl okénko.

Jos zase jednou ukázal, že je perfektně vycvičený muž. Vykročil ke stroji, jako by na něj už dlouho čekal.

„Detektiv seržant Jefferson,“ představil se krátce. „Domnívám se, že víte, co se tam děje.“ Ukázal k budově institutu. „Viděl jsem utíkat podezřelého. Dovezte mě ke vchodu.“ Otevřel si zadní dveře a nasedl do policejního turba.

„Oukej, seržante,“ pravil spolujezdec. „Ten Aachten nám neutěče. Taková drzost, voň si klidně...“

Jeho další slova zůstala nevyslovena. Jos chytil ty dva před sebou za vlasy a prudce jim srazil hlavy. Dvě následující rány hranou dlaně proti krčním tepnám dokončily dílo. Minimálně hodinu zůstanou v bezvědomí.

Ale raději je ještě paralyzoval. Pak je rychle přetáhl na zadní sedadlo, nasadil si policejní čepici a skočil k řízení. Namířil si to k nejbližšímu velkému parkovišti vznášedel.

„Všem hlídkám!“ ozvalo se najednou ze služebního videofonu. „Tento muž je hledán!“

Jos se už neusmíval. Z videoobrazovky se na něj díval jeho vlastní obraz.

„Jos Aachten van Haag,“ řekl důstojník. „33 let, vysoký, štíhlý, silný. Krátce střižené hnědé vlasy, světlé oči. Tento muž je bývalý agent GBO a proto mimořádně nebezpečný. Při jeho spatření se doporučuje okamžitě střílet. Opakuji...“

Agent se kousl do rtu.

Za další čtvrt hodinu zaparkoval na obrovitém parkovišti, hodil policejní blůzu i čepici do vozu a zabouchl dveře.

Pak vykročil ke stanovišti aerotaxíků. Právě tam jeden přistával. Ale už na něj čekali tři muži.

„Do Cent Fieldu,“ řekl jeden z nich.

„Výborně. Tam chci taky,“ pravil Jos. „Kdo ví, kdy tady zas nějaký taxík přistane.“

Ti tři byli překvapeni, ale posléze mu dovolili, aby letěl s nimi.

Během cesty se ve videofonu objevila stejná zpráva jako na policejní lince. Kabina byla sice slabě osvětlena, ale Jos pokládal pořád ještě útok za nejlepší obranu.

„Ten chlap vypadá skoro jako já,“ řekl zvesela a ukázal na obrazovku vedle pilota. „To jste si vybrali teda pěkně nebezpečnej doprovod, pánové.“

Tři pasažéři si ho zaraženě prohlíželi. Jos se rozesmál a muži se nakonec přidali.

„Skutečně,“ pravil jeden z nich. „Nějaká podoba by tu byla. Ale člověk hned vidí, že to nejste vy.“

„Jasně,“ prskal Jos smíchy. „Vsadím se, že po městě chodí pár desítek chlapíků, který jsou mu podobný... Co se to vlastně děje? Byl jsem čtrnáct dní v horách na rybách a teprve tudle noc jsem se vrátil. Teď chci zas letět do Evropy. Někde jsem slyšel, že se stalo něco v kosmu. Nevíte nic?“

„Dělám na civilní správě velitelského štábu pozemské flotily,“ řekl muž, který před chvilkou srovnával Josovu podobnost s hledaným. „Lampasáci nám sice nic neříkají, ale občas něco prosákne.“

Muž se zarazil, protože se na obrazovce opět objevila Josova tvář. Popis jeho osoby byl zopakován.

„Myslete si, že jsem to já, a vyprávějte dál,“ smál se agent.

Ostatní se zasmáli s ním.

„Teda, přesně to nevím, ale vypadá to, že dvě naše lodě narazily na nějaký cizí loď v kosmu a zahájily proti nim palbu.“

„Skutečně?“ zeptal se Jos.

„Něco za tím bude. Jinak by pozemská flotila neměla poplachovej stupeň číslo jedna. Lampasáci nadávali jako pohani.“

„To si umím představit.“

Josovi to stačilo. Svedl rozhovor na všední věci, ale zároveň přemýšlel. Tajuplná událost v kosmu musela mít zásadní vliv na vývoj na Zemi. Tohleto dávalo jeho plánům docela nový obsah i směr: do velitelského štábu pozemské flotily.

Tam se určitě dozví, oč vlastně jde. Každá armáda je zatížena hromadou papírů. Byl by v tom čert, kdyby nenašel žádnou kopii nějaké zprávy, která by mu prozradila víc.

* * *

Aerotaxi přistálo. Jos zaplatil a vyšel ven. Zamával třem spolupasažérům na rozloučenou a šel svou cestou.

Cent Field nebyl jenom kosmodromem. Sloužil také jako mezinárodní letiště a překladiště. Spojení jednotlivých areálů sloužil systémem podzemních potrubních dopravních drah. I na povrchu byla řada vozovek a chodníků pro pěší.

Jos měl čas. Zahnul na dlouhý chodník. Měl odtud dobrý rozhled a navíc nemusel postávat. Každý policejní kadet se nejdříve ze všeho učí, že nejpodezřelější jsou osoby, které někde stojí.

K budově štábu musel obejít čtvrtinu letiště. Dobrých pět kilometrů. Hodinu cesty.

Kromě Jose nyní využívalo chodník jenom pár lidí. Josův pohled se mimoděk upřel k muži, krácejícímu asi třicet metrů před ním.

Josovi na něm bylo něco povědomé. Způsob chůze. Spojený se vzpomínkou na cosi nepříjemného. Jos si ale nedokázal vzpomenout, kde toho muže potkal. Stále silněji však v něm rostlo tušení, že to je někdo, kdo patřil do Dharkova tábora.

Jos věděl, že nesmí být nápadný, ale zároveň mu bylo jasné, že se na toho muže musí podívat. Přidal a předešel ho, přičemž na něj z boku zběžně pohlédl. Cizí tvář mu ale nic neříkala.

V další chvíli však sebou trhl a ruka mu sjela ke kapse s malým

paprskometem.

„Aachtene,“ sykl neznámý tiše. „Musíte to být vy. Víte vůbec, že vás hledá už skoro každé malé dítě? Vypsali na vaši roztomilou hlavinku odměnu 5 000 dolarů.“

Takhle nemluvil nepřítel. Jos na muže počkal. Ruku měl stále ještě v kapse s paprskometem. Podíval se na muže, ale mohl odpřisáhnout, že tu tvář nikdy neviděl. Nebo snad přece? Tak docela cizí mu zase nebyla...

„To, že mě nejste schopen poznat, je dobrým vysvědčením mého maskování,“ řekl muž. „Já jsem Larsen.“

Vtom se Josovi rozsvítilo. Jistě! Ten způsob chůze! Tím více však žasl nad Larsenovou proměnou.

Tam, kde mívál Larsen holou lebku, rostla černá čupřina, místo šedých očí měl tmavohnědé a po vystouplém břiše ani stopy.

„Larsene. Skutečně. Teď vás poznávám,“ podivoval se Jos. „Co tady proboha děláte?“

„Zřejmě něco podobného co vy,“ odvětil bývalý první důstojník kolonistické lodi GALAXY. „Mým úkolem je vytvořit pro náš odboj přímo v jámě lvové, tady v Alamo Gordu, malou základnu.“

„To není špatný. To jste pro mě ten právěj člověk. Potřebuju informace.“

Jos řekl Larsenovi všechno.

Larsen pozorně naslouchal. „Dobrá práce, Josi. Máte můj obdiv. Když vysílali první pátrací relaci, seděl jsem zrovna v letištní restauraci. Hned jsem si řekl, že musíte přicházet od Dharka a držel jsem vám palce. Ale ani ve snu bych neřekl, že se tady sejdeme.“

„Jak to vypadá se starou GBO?“

„Ne tak zle, jak si Dewitt myslí. Podařilo se mu zatknout 2 000 našich lidí. Ale nezabránil tomu, že se ostatní spojili a vytvořili podzemní organizaci. Mimochodem, jaké jsou vlastně Dharkovy plány?“

Jos mu to prozradil. Z Larsenovy ustarané tváře však četl, že Larsen nesouhlasí.

„Podle mého názoru se mu to nepodaří,“ řekl Larsen. „Tenhle plán nemůže vyjít. Až mu budete na Exodus vysílat, sdělte mu můj názor. Kam jste vlastně schoval Blesk? Nesmí se Dewittovým lidem dostat do rukou!“

„V opuštěné pískovně na kraji města. V hromadě vyřazených

vznášedel.“

„Výborně. Kam jste šel, když jsme se potkali?“

„Podívat se zblízka na budovu štábu pozemské flotily. Zajímám se o tu věc, která vyvolala poplach číslo jedna.“

„Tak přesně tohle zajímá i mě,“ prohlásil Larsen. „Jsem právě na cestě k důvěrníkovi ze štábu. Setkáme se,“ podíval se na chronometr, „přesně za čtyřicet minut. Někam se ztraťte a čekejte na mě. Pak můžeme jít do mého bytu. Není to daleko od letiště.“

„Oukej. Už jsem docela unavenej.“ Jak se rozhlédl, spatřil míchačku, přikrytou plachtou. Ve dne tady spravovali letištní plochu. Ukázal na plachtu. „Počkám tady.“

„Oukej. Já se sem vrátím a vyzvednu vás. Kdybyste musel uprchnout, tak za 24 hodin tady.“

„Jasně.“

Za chvíli se rozloučili. Larsen kráčel dál a Jos vklouzl pod plachtu. Agent byl unaven, ale nemohl zaspát, kdyby se Larsen nevrátil. Proto si autosugescí přikázal probudit se za dvě hodiny. Tohle se naučil při výcviku. Pak ulehl na prázdné plastické pytle a za dvě minuty spal.

Téměř přesně za dvě hodiny se probudil. Larsen se ještě nevrátil.

Jos vykoukl ven. Na východe bledly hvězdy. Jestli se Larsen rychle nevrátí, bude nutno se ztratit.

Vtom ho spatřil. Jos se ujistil, že kromě Larsena nikdo poblíž není, vylezl zpod plachty a loudal se stejným směrem, jakým Larsen přicházel. Ten ho brzy došel.

„Co se teda děje?“ zeptal se Jos.

„Průšvih. Pro celou Zem. Každou chvíli můžeme dostat velice nepříjemnou návštěvu.“

„Koho?“

„Gianty.“

* * *

„Já se z toho snad zblázním,“ řekl velitel Ivan Bolin. Přes průhlednou stěnu své služebny zíral na pustou krajinu Ganymedu. „Jestli nás Gianti napadnou, můžeme to tady zabalit,“ konstatoval. Hovořil před svolanými důstojníky. Měli poradu. „Základna je sice od té doby, co máme amfijská paprsková děla, dobře vyzbrojena, ale,...“

luskal prsty.

Muži mu rozuměli. Bolin byl duší i tělem voják. Nadšeně se podílel na výstavbě pozemské flotily po osvobození Země z područí Giantů. Jako bývalého kosmického důstojníka ho to táhlo do dalekých světů. A tak se stal velitelem radarové stanice na Ganymedu.

„Naši hoši z toho museli bejt pěkně zničený, že stříleli po Giantech,“ pravil jeden z důstojníků nazlobeně.

„Jistě,“ zaduněl Bolinův hlas. „Ale jak to všechno vzniklo? Kde jsou kořeny? No přece jediné v konfliktu mezi Dewittem a Dhar-kem. A kdo ho vyvolal? No samozřejmě, že pan guvernér!“

Bolin zdůraznil výraz *pan guvernér* tak, že každému bylo rázem jasné, jak o Dewittovi smýšlí. „A že zrovna mluvíme o panu Dewittovi, tak bych vám chtěl říct, že nepokoje na Zemi vyvolal taky on. Záměrně! A čeho dosáhnul svejma špinavejma intrikama? Teď máme na krku hvězdnou válku! Kdo přikázal našim lodím útočit na cizí? No přece pan guvernér! Sedíme v tom marastu po krk, pánové. A jestli chce ten pán takhle pokračovat...“

Velitele přerušilo vytí sirén. Bolin přispěchal k videofonu a stiskl tlačítko.

„Ano?“

„Poplach, veliteli,“ hlásil vzrušeně nějaký seržant 5T. „Právě jsme zaměřili dva otřesy prostoru. Asi 50 milionů kilometrů za oběžnou dráhou Jupitera. Podle všeho jde o dvě lodi giantského typu.“

„Zavolejte je,“ přikázal Bolin.

„Už se stalo. Žádná odpověď.“

„Stanici k boji připravit,“ zařval Bolin. „Všichni na svá místa, pánové!“ Jedním pohybem ruky vyhnal své důstojníky z pracovny. „A myslíte na to, že jestli dneska padneme, můžeme za to vděčit jen a jen panu Dewittovi!“ volal za nimi. Pak si nasadil přilbu, opásal se zbraňovým opaskem a vyběhl ven na chodbu.

Srdce stanice se podobalo mraveništi. 50 mužů sedělo před obrazovkami a nejrůznějšími přístroji. Bolin trůnil jako pavouk nad sítí v křesle na malé galerii. Jeho rozkazy byly přesné a jasné.

„Hyperspojení se Zemí?“

„Máme,“

„Dobrá. Dál volejte cizí loď. Co zbraně?“

„Lodě zaměřeny. Jsme k boji připraveni.“

„Naše jaderné rakety?“

„Taky připraveny. Pohon se zahřívá.“

Bolin přikývl. Před sebou měl 64 jako diáři malých obrazovek, na každé z nich některé ze stanovišť zbraní.

„To bude poprask“ předpovídal Bolin.

„Lodě neodpovídají. Udržují kurz,“ hlásil muž od distančního zaměřovače, „Vzdálenost se rychle zkracuje.“ Se zatnutými zuby sledovali přilétávajícího protivníka. Na hlavní obrazovce už byly lodě zřetelně vidět.

Následující dvě minuty proběhly v narůstajícím napětí. Pak obě lodi zahájily ze vzdálenosti 300 000 kilometrů palbu ze všech zbraní. Energetický ochranný štít stanice ale obstál.

„Obranná clona pal!“ křičel Bolin. „Hypervolání na Zem: jsme napadeni dvěma giantskými křižníky. Potřebujeme posily!“

Na malých obrazovkách probleskovaly startující rakety.

„Veliteli, na protivnickových lodích se mluví anglicky,“ ohlásila náhle spojová centrála. „Nahráváme to.“

Bolin neodpovídal. Pozoroval let raket. Narazily na ochranné štíty kulovitých lodí a explodovaly. Velitel praštil pěstí do stolu. Ochranné štíty nepřátelských lodí vydržely.

Ale jejich posádky byly opatrnější. O něco se vzdálily.

Přesto však hrozila nadále osádce stanice zkáza. Vypadalo to jen jako otázka času. Vojáci zarputile bojovali s obrazem smrti před očima.

Vtom se opět ozval prostorový zaměřovač. V blízkosti skočilo do prostoru pět lodí.

„To je náš konec,“ ujelo Bolinovi.

Ale o pár vteřin později ho vzrušení málem shodilo z křesla.

„Ta pětice nás volá,“ vykřikl šéf spojové centrály nadšeně. „Jsou to naše lodě!“

„Požádejte o okamžitou pomoc,“ volal velitel a pak palubním rozhlasem dodal odvahy všem svým mužům.

I cizí giantské lodě si všimly přiletu posil. Nečekaly na ně. Přerušily ostřelování stanice. Nabraly směr do volného kosmu. Chvilí poté zaměřovače stanice hlásily jejich transici.

„U všech planet,“ oddechl si velitel Bolin, „to bylo o chlup.“ Nechal se spojit s velitelem přilétajícího roje pozemských lodí. Ty se u Ganymedu objevily sice čistě náhodou, ale přesto jim poděkoval za rychlou pomoc.

Pak se nahlas zamyslel.

„Rád bych věděl, s kým jsme vlastně měli tu čest. Mluvili spolu anglicky. To Gianti nedělají. No, ať si s tím lámou hlavu pánové na Zemi. Pro nás je důležitý, že vůbec ještě žijeme.“

* * *

„Vážení pánové. Požaduji detailně přesné vyšetření případů v blízkosti slunce Spika a u Ganymedu.“

To byl rozkaz Normana Dewitta, jenž platil veliteli pozemské flotily Haroldu F. Lloydovi a důstojníkům jeho štábu. Lloyd měl strach o své postavení, proto nechal rychle sestavit komisi vědců a důstojníků, předložil jim veškerou dokumentaci o souboji FALCONA a SHARKA s cizími loděmi u slunce Spika i o přepadení stanice na Ganymedu. Oba velitelé lodí a velitel Ivan Bolin byli přizváni k šetření osobně.

Leon dostal slovo jako první. Krátce objasnil původní úkol obou lodí a pak řekl: „Krátce před poslední transicí jsme zaměřili dva otřesy prostoru. Byly to dva 400metrové giantské křižníky, jaké používáme i v naší pozemské flotile. A protože nereagovaly na naše volání a letěly téměř na kolizním kurzu a protože identifikátory nezachytily žádná jména, měli jsme za to, že jde o lodě z Dharkovy flotily.“

„Nenapadlo vás, že by to mohly být lodě Giantů?“ zeptal se Lloyd.

Leon se zatvářil nešťastně.

„Ne, pane. Od konce vlády Giantů nad Zemí po nich nebylo ani vidu ani slechu. Navíc jsme měli rozkaz striktně vystupovat proti Dharkovým lodím. Na Gianty jsem pomyslel teprve ve chvíli, když spojaři zachytili charakteristické hadí syčení.“

„Ale to jste už vy i Horenbek stříleli,“ dokončil Lloyd. „Můžete se posadit.“

Van Horenbek, velitel lodi SHARK, vyprávěl totéž, navíc však zdůraznil, že dostali striktní příkazy, aby neprodleně ničili Dharkovy lodě.

Pak vstal jeden z vědců.

„Pánové. Je známo, jak se svého času Roboni na Robonu dorozumívali se svými pány a vládci?“

Otázka vyvolala všeobecné rozpaky. Přítomní netušili, kam míří.

„Myslím, v jaké řeči?“ dodal vědec.

„Anglicky, nebo i v řeči Giantů,“ odpověděl další učenec. „Naučili se ji při dekonzervaci na planetě Robon. Pravděpodobně pod vlivem hypnózy.“

„Výtečně. Takže ten, kdo hovoří giantskou řečí, nemusí tedy být nutně Giantem. To jsem chtěl říct.“

„Ale co tím myslíte?“ zeptal se Lloyd. Chvíli mu pak trvalo, než vlastně pochopil, jak hloupě se ptá. Začervenal se a začal listovat ve svých podkladech.

„Rozumím,“ vzal si slovo Bolin. „Myslíte tedy, že sice mohlo jít o lodi Giantů, avšak s posádkou Robonů na palubě? Tihle lidé se tedy ještě nacházejí ve stavu, do jakého je dostali Gianti... jsou ještě *ovlivnění*. Ještě stále uznávají Gianty za své vládce - za Strážce vesmíru. Tak to by pro nás bylo velmi výhodné zjištění.“

„Fakt, že jsme zjistili dorozumívání v angličtině na palubách lodí, útočících u Ganymedu, potvrzuje takovou domněnku,“ vzal si slovo další vědec. „Roboni mluvili mezi sebou. Když potřebují volat Gianty, syčí jejich řečí.“

„Takže věci nejsou tak vážné, jak vypadaly,“ vyhrkl rychle Lloyd. „SHARK a FLACON napadli lodě s posádkami Robonů!“

„Neměli bychom alespoň připustit, že byli na cestě na příkaz Giantů?“ namítal jeden z důstojníků štábu.

„Ale ne! Proč?“ Lloyd nebyl ochoten opustit tak příznivé zjištění, nebo je dokonce zamlžovat pochybnostmi. Důrazně pak pokračoval: „Když se Gianti vzdali Země, neměli pro zbytek ovlivněných Robonů žádné použití. Roboni však s námi nechtějí mít nic společného, tak jim káže jejich hypnóza. Jejich zdánlivý domov - Robon - jim také už není domovem, protože na něm nejsou žádní Gianti. Takže se přestěhovali na jinou planetu a odtud podnikají pirátské výpravy do vesmíru. Robonští piráti. To je to vysvětlení, které hledáme.“

V následující obsáhle diskusi se přece jen vynořily další pochybnosti. Náзор střídal názor. Šlo o znění závěrečného komuniké, které mělo být předloženo guvernérovi.

Nakonec se rozhodli pro optimistické vysvětlení. Především proto, že všichni *chtěli* takový závěr. Ani mezi skeptiky nebyl nikdo, kdo by si tohle vysvětlení ve skrytu duše co nejvroucněji nepřál.

Lloyd nadiktoval písarce zprávu, ještě jednou ji přednesl a předložil k podpisu všem přítomným.

„Takže jednohlasně přijato,“ pravil nakonec spokojeně.

Pobočník mu připomenul, že je čas na audienci u guvernéra Dewitta.

„Hned,“ odvětil Lloyd. Ještě se otočil k účastníkům konference: „Je mi mimořádným potěšením, že mohu guvérovi sdělit, že jsme vyhlásili falešný poplach. Nadále je ovšem třeba s přihlédnutím k určitým faktorům pohlížet na celou záležitost jinak, než jak vyznívá tato naše zpráva. Žádám vás proto, abyste o všem zachovali mlčení a nezavdávali žádnou příčinu ke spekulacím. Děkuji vám, pánové.“

Vrchní velitel flotily se otočil na podpatku a opustil sál.

* * *

Harold Lloyd si pak ještě musel u Dewitta vyslechnout ostrou výtku. Když Dewitt dočetl zprávu, řekl: „Podle toho byla ale naše opatření většinou zbytečná. Naše lodě se bily jenom s kosmickými piráty!“ Dewitt se na velitele flotily díval velmi podmračeně. „Kvůli takové lapálii jsem nechal povolát všechny kosmické lodě zpátky na Zem! A vyhlásil jsem po celé Zemi poplach!“ Vrtěl nad tím hlavou.

„Bohužel jsme byli schopni věc objasnit teprve nyní,“ naznačil Lloyd úklonou. „Zpočátku to vypadalo na strašlivé následky. Inu, nyní to vidíme jasněji.“

„Ovlivnění Roboni. Piráti.“ Na Dewittově tváři se zračila značná úleva. Nemusel se tedy obávat útoku nepřemožitelného protivníka z kosmu. Začal číst zprávu. Na Lloyd jako by zapomněl.

„Dobrá,“ přitakal spokojeně. „Zrušte poplach flotily. Vydejte denní rozkaz a zdůrazněte v něm, že úkol hledat Dharka a ničit ho trvá. Totéž se samozřejmě týká i pirátů. Děkuji vám.“

Lloyd zasalutoval, obrátil se a šel. Byl přesvědčen, že si své postavení udržel. To bylo pro něj to nejdůležitější na světě.

* * *

Pět velkých obrazovek, zobrazujících při omezeném provozu obrazových koulí okolí POINT OF, vrhlo do velínu prstencové lodi temně rudé světlo Tygřího slunce.

Konala se tam porada. Přítomni byli Ren Dhark, Dan Riker, Janoš Szardak a Miles Congollon. Probírali zprávu, kterou jim poslal Jos Aachten van Haag.

„Nerozvážnost těch dvou kapitánů přivede Zemi nakonec ještě do záhuby,“ pronesl Ren Dhark do tísňivého ticha. „Teď konečně máme vysvětlení, proč došlo v kosmu ke zvýšenému hyperspojovému provozu.“

„Který nadále pokračuje,“ dodal velitel spojové centrály Glenn Morris.

„Jak vypadá analýza vysílaček?“ zeptal se Dhark.

„Každou hodinu ji zadáváme Checkmasteru,“ odpověděl Morris. „Jedná se téměř bez výjimky o nestacionární vysílačky, tedy o kosmické lodě. Převládá řeč Giantů. Jiné druhy bytostí se vyskytnou jen zřídka.“

„Nesouhlasím s oficiálním vysvětlením, vypracovaným ve štábu pozemské flotily,“ zdůraznil Ren Dhark a hodil Josovu zprávu na stůl.

„Je až moc pěkná, než aby zachycovala pravdu,“ přitakal Szardak. „Robonští piráti, volající v giantské řeči o pomoc.“ Pochybovačně zavrtěl hlavou. „K čemu pak ten šílený hyperspojový provoz? Kvůli volání hrstky pirátů?“

„Každopádně musíme vycházet z předpokladu, že u slunce Spika byli napadeni Gianti,“ konstatoval Dhark. „Pokud tomu tak skutečně je, musíme navázat spojení s jejich pětičlenným vedením - s Calem - a vysvětlit jim situaci.“

Ostatní souhlasili. Chvilí bylo slyšet jen charakteristické bzučení agregátů kosmické lodi, stojící na pevné půdě.

„A co uděláme, jestliže to nebyli Gianti?“ namítal Congollon. „Co pak Calu povíme?“

„Nejdřív ho musíme najít,“ konstatoval Riker.

„A sice co nejrychleji,“ trval na svém Dhark. „I kdyby se mělo ukázat, že nebyli napadeni Gianti. Riziko je prostě příliš velké. Mimochodem, Jos odvedl perfektní práci. Jak rychle zjistil nejnnutnější informace. Kromě toho mám radost, že objevil Larsena. Živého a zdravého.“

„Naše věc nevypadá zrovna nejhůř,“ dodal Congollon.

„Nač nám budou šance na Zemi, jestliže se na nás opět vrhnou Gianti?“ Ren Dhark nenechával nikoho na pochybách, že jde o váž-

nou situaci.

„Dobrá. Nalezneme tedy giantský Cal,“ přispěchal mu Riker na pomoc. „Ty máš tušení, kde ho hledat?“

„Právě o tom uvažuju, Dane, Gianti jsou živé bytosti. Musejí mít *tedy* nějaký domov. Ten musíme najít.“

„Jak?“ Szardak nijak nezastíral skepsi.

„Jejich planeta bude vysoce technizovaná,“ řekl Miles Congollon. „Musí mít například mimořádně silné vysílací stanice. Když uvážíme, že Gianti mají podle odhadu asi 7 000 lodí, musejí tyto hyperstanice neustále vysílat.“

„A ty vysílačky by se měly dát zaměřit,“ dodal Morris.

„To jsem chtěl říct.“

„Co myslíte, Morrisi? S pomocí přístrojů POINT OF to dokážete?“ chtěl vědět Dhark.

Morris pokyvoval hlavou. „Bude záležet hlavně na tom, jak daleko ta jejich planeta je. Nazývejme ji pro začátek X. Pokud planeta X leží na opačné straně Galaxie, pochybuji, že bychom ji mohli zaměřit. Ale když si to přejete, pokusíme se.“

„Udělejte to, Morrisi. Dávám vám volnou ruku.“

„Oukej, pane Dharku. Pak bych tedy chtěl požádat o přidělení dvou Blesků, abych je mohl použít v případě, kdybych si chtěl ověřit nějaké údaje pomocí zameřovacího trojúhelníku.“

„Dobrá. Ale jak daleko by se měly vzdálit od Exodu?“

„Mělo by stačit pět světelných let...“

„Dobrá, Morrisi. Máte piloty Karteka a Vultejuse. Odstartují, jakmile si to budete přát.“

„V pořádku. Takže my okamžitě začneme.“

* * *

„Tohle je výsledek.“ Wask vyjmul zápis, jenž vypadl z Checkmasteru. Palubní mozek zpracoval všechny údaje, které mu doručili Morrisovi spojaři a vzdálenost planety X udal jako 4 862 světelných let.

„Přesnost plus mínus dvě procenta,“ řekl vědec. „To je prostoro-
vá krychle o průměru 200 světelných let.“

„Hezkej lán světa. To si dáme, než ho prohledáme,“ namítal Riker.

„Až tam budeme, bude už snazší zaměřit silné vysílače zcela přesně,“ poučoval ho Wask. Už už se chystal vést delší monolog. Dhark ho včas zarazil.

„Vypracoval byste letový kurs tímto směrem, doktore?“ usmál se velitel lodi. Astronom Wask ihned zareagoval.

„S největším potěšením. Hned s tím začnu.“ Sbalil si své podklady a zmizel z velínu.

„Tak ten má prozatím o zábavu postaráno,“ zašklebil se Szardak.

„Měl bych jinou otázku,“ vmísil se Riker. „Jakou lodí tam poletíme? Jak tě znám, Rene, budeš se snažit planetu X najít nejlépe ihned.“

„Samozeřejmě,“ potvrdil Dhark.

„No, tak v tom případě každopádně nějakou z našich giantských lodí,“ navrhoval Miles Congollon. „Nebudeme v ní nápadní, můžeme s ní transítovat a případně se včas vrátit. Já poletím také, protože kdo jiný by se postaral o strojovnu? Přestože takový let, odpusťte, považuji za čiré šílenství.“

„Souhlasím,“ přidal se Szardak. „Dharku, dobře známe telepatickou sílu Calu. O mentalitě Giantů nevíme vůbec nic. A poletíme tam jako do vosího hnízda...“

„Vezmeme si POINT OF,“ řekl Dhark klidně.

„Zbláznil ses?“ vyjel Dan Riker. „To můžeš náš přílet rovnou veřejně vyhlásit a odvysílat. Když se tam v ní objevíme, bude i ten poslední Giant vědět, kdo přiletěl. Kromě toho se pak vědomě vystavujeme útokům jakékoliv další civilizace, na kterou cestou narážíme.“

„To se nedá nic dělat. S Gianty mám v plánu jednat s otevřenými kartami. Chci najít jejich vedení a říct, že my jsme jejich lodě nepřepadli.“

„Jistě,“ řekl Riker. Nechápatě hleděl na přítele. „Proto si ale nemusíme s sebou brát vizitku v podobě POINT OF. Ta je přece z nám neznámých důvodů v kosmu obecně nenáviděná. Důkazem jsou okamžitá napadení naší lodi, jakmile se setkáme s kýmkoliv cizím.“

„My *Zatracenci*“ dodal Congollon hořce.

„Mnoho nepřátel, mnoho cti. To se říkalo v dobách, kdy se lidé odívali do pancířů a pokoušeli se vzájemně nabodnout na kopí,“ připomínal Riker. „Je to teprve několik století. Tobě by to ve středověku určitě slušelo, Rene. Já jsem raději pro to, abychom vzali něja-

ký z našich giantských křižníků.“

Diskuse ožila. Nakonec se Dharkovi podařilo uklidnit horké hlavy a prosadit svou. POINT OF byla přece jen zdaleka nejlépe vyzbrojena. I její ochrana intervalovými poli byla výrazně výkonnější než energetický ochranný štít giantských lodí.

„Tak dobře. Vezmeme si POINT OF,“ ukončil Riker rozhovory. „Aby sis o nás nemyslel, že neumíme ustoupit před argumenty, nebo že tě necháme ve Štychu. Já osobně však let k planetě X považuju za šílenství. Zeptej se ostatních.“

Ren Dhark se nezeptal. Věděl, co by mu řekli. Ale poděkoval jim. Věrně stáli při něm.

Ve věci záchrany Země.

* * *

„Musíme najít Chrise Shantona. Jeho vědomosti a schopnosti jsou pro nás důležité.“

Bernd Eylers to zopakoval už poněkolikáté. Neustále si uvědomoval Shantonovu nepřítomnost. Právě nyní, kdy střípek po střípku sestavoval ilegální organizaci GBO a vytvářel z ní nástroj, namířený proti Dewittovi a jeho nohsledům.

Odněkud se ozvalo dunění kol s těžkým nákladem. Místnost se zachvěla. Pak zvuk odezněl.

„Nacházíme se deset metrů pod trasou metra,“ poznamenal Lev Terg, velitel rotterdamské skupiny GBO. Sem se Eylers uchýlil po svém úniku z Dewittova zajetí.

„Jak chcete vědět, že Shantona nedrží v pasti Dewittovi lidé?“ zeptal se Terg. Když řekl *Dewittovi lidé*, měl na mysli příslušníky skupiny, která převzala jméno staré Galaktické bezpečnostní organizace - GBO, ale teď sloužila Dewittově moci pod velením McDeeho. Když však řekl jen GBO, měl na mysli ilegální organizaci, složenou z příslušníků staré tajné služby, věrných Dharkovi.

„Nevím, jestli je právě na svobodě. Bohužel nejsem jasnovidec.“

„Toho bysme ale zatraceně moc potřebovali,“ namítal Terg,

„Před pár dny na svobodě byl,“ pokračoval Eylers. „Slogan *Jimmy si z tebe vystřelil* mohl odvysílat jenom on nebo někdo, komu to přikázal.“

„To přišlo po videofonech?“

„Ano.“

„Bez obrazu, předpokládám.“

„Ano. Šlo o zprávu určenou jeho přátelům. Měla potvrdit, že je na svobodě.“

„Ale víc se z ní bohužel vyvodit nedá.“ Terg toho příliš namluvil. Nad hlavami mužů produněl další vlak.

„Jestli může vysílat, bude i na příjmu. Měli bychom se pokusit navázat s ním po videofonu spojení,“ uvažoval Eyler nahlas.

„Co chcete vysílat? Moc toho bejt nesmí. Tam nahoře,“ kývl Terg hlavou ke stropu, „jsou na nás našponovaný.“

„Vím. Co byste navrhoval? Vyšleme prostě totéž. Když to zachytí, pochopí, že vysílají přátelé. Kdo jiný by mohl znát jeho Jimmyho?“

„Psího robota,“ přikývl Terg. „Myslím, že bychom to mohli risknout. Půjdete se mnou ke spojařům?“

Muži opustili místnost a za světla Tergovy kapesní svítilny prošli nízkou chodbou z hrubého betonu.

Odněkud přerývaně zavrčela klimatizace.

„Je to tady velice provizorní,“ omlouval se Terg. „Po převratu jsme museli vzít zavděk tím, co bylo po ruce. Naštěstí je pod Rotterdamelem spousta podzemních staveb: od kanálů, šachet a tunelů metra až po středověké únikové cesty. Zčásti tady používáme i protivzdušné bunkry z minulého století.“

Otevřel dveře po pravici. Do chodby vpadlo slabé světlo. V místnosti seděl u nějakých vysílaček muž a mířil paprskometem proti dveřím. Když poznal příchozího, schoval zbraň do pouzdra.

O pár minut později poprvé odvysílal žádaný text. Po třech minutách ho zopakoval.

Pak se muselo čekat.

* * *

„To zvýšení intenzity ilegálního spojového provozu mi dělá těžkou hlavu. Všude kolem se aktivují tajné stanice. Všude na Zemi a na všech vlnách.“

Zodpovědný spojový důstojník ze štábu Dewittovy tajné služby hodil svazek zápisů na stůl. Jeho podřízený, jenž akta přinesl, se servilně přikrčil.

„Až se to dozví guvernér, bude oheň na střeše,“ řekl vedoucí odboru. „Tady, třeba to trojnásobné hypervysílání. Ani velký počítač ho nedokázal dešifrovat.“

„Je to komprimováno a přemodulováno,“ vysvětloval podřízený.

„To na Dewitta neplatí. Ten chce, abychom odváděli celou práci. Navíc to přišlo tady z města.“

„Eylersova GBO?“

„A co byste řek? Kdopak jiný asi?“ zlobil se rezortní šéf. „I z Evropy nám hlásí zvýšenou intenzitu ilegálních vysílaček. Obzvlášť v Rotterdamu se něco děje.“

„Neměli nechat utéct Eylerse,“ řekl podřízený patolízalsky. „Zbytek staré GBO v něm vidí vůdce. Ten nám nadělá ještě starostí...“

Rezortní šéf se rozhodl, že se ten den už nebude rozčilovat.

„Víte co?“ řekl. „Tyhle zprávy předáte dnes guvernérovi místo mě vy. Jak vím, stejně toužíte po povýšení, tak si aspoň zkusíte, jaké to je stát před velkým psacím stolem a smět na všechno odpovídat Ano, pane“

„Ale ne, tak jsem to nemyslel,“ protestoval podřízený.

„Ale já to tak myslím. Tady jsou podklady. A už jděte.“

* * *

Letoun letěl rychlostí ani ne 100 km za hodinu. Byla noc. Pár metrů pod letounem se líně převalovaly vlny Atlantiku.

„Měl byste zas zapnout radar, Tergu,“ upozorňoval Bemd Eylers.

„Vyloučeno. Radar je pro zaměřovače aktivní přístroj. To bychom měli za chvíli na krku pobřežní hlídku.“

„Ještě dvě minuty a zas je na řadě Shanton, aby nám vyslal svůj zaměřovači paprsek. Pak už jeho ostrov určitě najdeme. Už nemůže být daleko.“

„Ostrov.“ Eylers pohrdlivě zafrkal. „Tenhle At-732/L je jen větší skála, vyčnívající z moře...“

Terg pozorně sledoval obrazovku zaměřovače.

Pak přes ni rychle přeběhl zelený bod.

„Tady jsou.“ Terg mírně poopravil kurz letu. Stroj zpomalil.

„Jestli tu skálu brzy neuvidíme, rozbijeme se o ni,“ upozorňoval Eylers.

Vtom před nimi dvakrát zablikalo světlo.

„Musí stát nahoře na skále,“ zavrčel Terg. „Výška asi třicet metrů. Venku je tma jako v uhelném pytli. Já fakt asi musím zapnout ten radar, nebo to nedokážeme.“

Zapnul ho.

Přístroj okamžitě ukázal skalnatý ostrůvek, ležící před nimi necelý kilometr. Za pomoci radaru pak letoun přistál nahoře na vrcholu. Byla tam plošina o několika málo čtverečních metrech.

Pak k nim vylezl nějaký muž. Zasvítíl nejdřív do letounu a pak krátce ozářil svůj obličej.

Terg odsunul kryt kabiny. Okamžitě pocítili závan slaného mořského vzduchu.

„Eylerse.“ To byl Shantonův hlas. Přistoupil blíž a podával Eylersovi ruku. „Zatraceně, nechybělo moc a už jsme se nikdy neviděli.“

„Asi to tak bude.“ Eylers stiskl, nabízenou dlaň a představil Terga. „Nastupte si. Nebudeme se tu zdržovat déle než je nutné.“

„Kalle a Eddy zůstanou prozatím tady,“ vysvětloval Shanton, když vmačkával do kabiny své mohutné tělo. „Budou tu držet pozici. Třeba se nám tenhle úkryt ještě bude hodit. Už jsem se s nimi rozloučil.“

„V pořádku.“ Terg zasunul kryt, přelétl očima přístroje a odstartoval do tmy.

„To je fajn, že jste sem našli cestu,“ radoval se Shanton. „To byla vynikající navigační práce. Mimochodem, takových tajných krytů z druhé světové války je po Zemi víc. Moji přátelé je znají. Já...“

„Tergu. Zaměřování,“ sykl Eylers. Obrazovkou zaměřovače se mihl paprsek a přejel přes jejich loď.

„Odkud?“ zeptal se Terg a chytil se rychlostní páky, připraven vyrazit žadaným směrem.

„Z pobřeží. Zřejmě zaměřili náš radar.“

„Takže na plnej plyn a dolů co nejbliž k vodě,“ řekl Terg až nepřírozeně klidně a rozhodně. „Na velkou vzdálenost působí voda jako rusička zaměřovačů.“

V následující chvíli je to strhlo dolů.

„Človče, podle čeho to vlastně letíte?“ vyhrkl Shanton překvapeně. „Ven není vidět ani na metr.“

„Sledujte laskavě svoje přístroje, řekl učitel lítání,“ odvětil Terg lhostejným tónem. „V tuto chvíli je to kompas a výškoměr.“

„Zaměření. Tentokrát z nějakého letounu,“ ohlásil Eylers. „Vy-

padá to, že na nás nasadili hlídkující stíhačku.“

„To není špatný,“ komentoval Lev Terg suše. „Kdyby jich nás honilo víc, bylo by to horší.“

„Jak to?“

„Když je sám, je to určitě F-2! 7 nebo SR-333. Ani jeden z nich nedokáže letět pomaleji než 300 kilometrů za hodinu. My s naším letounem ale můžeme klidně zůstat stát ve vzduchu, když budeme chtít. Než jsem přišel k GBO, byl jsem profesionální pilot vznášedla. Na mě se můžete spolehnout. Ale teď se prosím něčeho podržte.“

Pilotovy ruce bleskurychle přepínaly a pak prudce zabraly. Letoun se vztyčil kolmo vzhůru, aby celou plochou pomohl přibrzdit let. Eylers i Shanton měli pocit, že jim náhlý přetlak vymáčkne duši z těla. Na okamžik zalapali po vzduchu.

„Co to má znamenat!“ špitl Eylers s námahou.

Terg ukázal před sebe.

Tam se právě nocí hnaly světlé zášlehy nějakého pohonu, narazily na vodní hladinu a explodovaly. V okamžiku přišla tlaková vlna a otřásla letounem.

Terg ho rychle srovnal a přidal. „To byla první raketová salva,“ řekl. „Nezakalkulovali naše přibrzdění. Jestli se nepletu, hned přijde další. Tentokrát za náma.“

Jako na potvrzení jeho slov se dvě stě metrů za nimi zablesklo a vyšlehly plameny exploze smíšené s vodním gejzírem.

„Takže teď už je bez raket,“ poučoval Terg. „Bomby stíhačky na palubě ne maj. Nanejvýš by teď mohl ještě zaprskat palubním kulometem, ale jeho automatika se spolehlivě strefí jenom do rovnoměrně letícího předmětu. Postarám se, aby měla problémy.“

Holand'an začal předvádět úplný tanec. Eylers i Shanton museli použít plastické pytlíky, které jim věci znalý pilot podal. Jejich žaludky se bránily.

Ale manévr měl úspěch.

Projektily palubního kulometu stíhačky několikrát minuly jejich vznášedlo. Terg je sledoval a odhadoval spotřebu munice. Když došel k názoru, že ji stíhačka vyčerpala, odvážil se plného horizontálního letu.

„Musíme rychle pryč, než si přivolá kolegu.“ Terg ukázal na měřič pohonných hmot. „Naše éro taky nemůže zůstat ve vzduchu věčně.“

Útěk se podařil. Zatímco se Eylers se Shantonem pomalu zotavovali, Terg dál napjatě řídil letoun těsně nad hladinou moře směrem na západ. Po pěti minutách zapnul radar. Pro let samotný to nemělo význam. Terg chtěl, aby si zaměřovači protivníka mysleli, že prchá ke Grónsku nebo do Ameriky.

Brzy nato radar vypnul a prudce odbočil k jihu. Za ranního roz-
břesku už museli být v Rotterdamu.

* * *

Při návratu na tajnou základnu se Chris Shanton nedobrovolně postaral o všeobecné pobavení obcenstva. Poté, co se vznášedlo octlo na jedné z obvyklých letových tras v oblasti Rotterdamu, Terg učinil další ze svých prudkých, neočekávaných manévřů a vrátil se těsně nad vodní hladinu. Podletěl dlouhé molo a octi se před tlakovou komorou průmyslové výpusti. Vlétl do ní a přistál v betonové šachtě, přesně tak velké, aby se do ní letoun vešel.

Vystoupili, předali vznášedlo muži, který se postaral o jeho odklizení a ve světle ruční svítilny kráčeli tunelem. Pak se octli pod rezatým žebříkem.

Shanton na něj lezl jako první. Vtom uklouzl, zamával rukama jako větrný mlýn a řítil se dolů. Terg, který lezl pod ním, mu stačil ještě ušetřit ránu, která Shantona přehodila přes úzký chodníček, po kterém přišli, a pak mohutný muž dopadl na záda do podzemní nádrže a žbluňkl pod hladinu.

Po několika vteřinách se vynořil a prskal jako jezevec. Naštěstí se nezranil.

„Nejsme tady moc zařízený, ale kdybyste se chtěl umejt, stačí říct,“ žertoval Terg. „Sprchy tu nějaké jsou.“

Chvilí bylo ticho a pak se všichni tři rozesmáli.

O pár desítek minut později seděli už za stolem a prodiskutovali všeobecnou situaci.

„Neslyšel někdo z vás náhodou o mém psovi?“ tázal se Shanton, a když vrtěli hlavami, pokračoval: „Škoda, to zvíře je vybaveno spoustou důležitých technických vymožeností. Moc by nám pomohlo. Skutečně bych moc rád věděl, kde právě vězí... Jaké máte bezpečnostní opatření tady na základně?“ změnil rázem téma.

„No,“ řekl Terg zamyšleně. „Jak víte, úkryt jsme provizorně vy-

budovali až po Dewittově převzetí moci. Každý kousek techniky jsme museli buď tajně dovést, nebo jednoduše ukrást. Nejdřív to byla hlavně vzduchotechnika, pumpy, agregáty na výrobu proudu a vysílačky. Bezpečnost přišla poněkud zkrátka. Ale máme přece jen na některých přístupových cestách nášlapné kontakty, detektory otřesů a ultrafialové zábrany. V ostatním se spoléháme na lidskou obezřelost a bdělost.“

„Jestli nemáte nic proti, rád bych si ten váš bezpečnostní systém prohlédl a případně ho vylepšil. Rád si najdu nějakou práci.“

„Dobrá.“ Terg věděl od Eylerse, jaký je Shanton vynikající technik. „Předám vám plány základny. Jsou to ale jen skici. Jak jste vlastně přišel na bezpečnostní systém?“

„Člověk by neměl svoje protivníky podceňovat,“ odvětil Shanton. „Docela bych věřil tomu, že Dewittova bezpečnost je schopna tenhle úkryt vyčmuchar. Pak bych tu nerad stál jaksi s prázdnýma rukama.“

„Výborně,“ radoval se Eyler. „Stejně tady prozatím zůstanete. Proto se postarejte, prosím, i o únikový úkryt. Máme tady plány městské kanalizace a podobné papíry.“

„Dobrá.“ Shanton byl očividně potěšen, že nemusí skládat ruce do klína. Pak se zájmem naslouchal rozhovoru Eylerse a Terga s několika dalšími muži, kteří mezitím přišli.

Řeč byla o ostatních skupinách bývalých agentů GBO v jiných evropských velkoměstech.

„Mám momentálně na seznamu 47 stanic, které se mi pravidelně hlásí,“ oznamoval spojař.

„Všechny v Evropě?“ tázal se Eyler.

„Jo. Dokonce jenom ze západní Evropy.“

„Dáváme se do kupy,“ konstatoval Eyler. „Jak mi včera bylo sděleno, McDee ukončil svoji krátkou dovolenou na zotavení a v nejbližších dnech se vrací do Alamo Gorda.“

„Aha. Váš nástupce, že,“ zašklebil se Shanton. „Kdepak je právě teď?“

„V Zakopaném. Zotavoval se tam z *loupežného přepadení bandity*. A představte si, že se mu to stalo ausgerechnet tady v Rotterdamu.“

Shanton k němu obrátil užaslý obličej. O posledních událostech kolem McDeeho zřejmě nic nevěděl.

„Jsem velice zvědav, jak bude McDee od této chvíle pracovat,“

napínal ho Eylers ještě chvíli. Pak Shantonovi vysvětlil situaci.

„Cože? Ale to je strašný!“ Bývalý šéftechnik zaburácel hurónským smíchem. „Vy jste si ho psychicky upravili. Ale jste si jistý, že nikdo na nic nepříjde? Takovýho šéfa bezpečnosti přece po přepadení banditama museli podrobit testům!“

„Právě proto jsem zvědav. Pracovali jsme sice nejmodernějšími prostředky, ale člověk si výsledkem nemůže být nikdy jist stoprocentně.“

„Dali jste ho v Zakopaném sledovat?“ ptal se Shanton.

„Jistě. Ale výsledek našeho zásahu se projeví, teprve až bude pracovat. Až se bude muset rozhodnout v případě, kdy bude záležet na jeho smýšlení... Například...“

Světlo najednou zhaslo, pak se rozsvítilo, zhaslo, rozsvítilo, zhaslo...

„Signál ohlašující nebezpečí. Všichni ticho!“ zašeptal Eylers ostře. „Nikdo se zbytečně nepohybujte. Může být, že nás hledají odposlouchávacími přístroji. Podívám se, co se děje.“

Eylers se opatrně zul, pomalu otevřel dobře promazané dveře a vyklouzl na chodbu. Když nad sebou zaslechl vlak metra, přidal do kroku.

Strážní centrála byla umístěna v nejvyšším bodě podzemního labyrintu. Sem byly soustředěny vývody kontrolních čidel, sem hlásili jednotliví strážníci, co vidí.

„Dusno,“ šeptal muž u přístrojů. „Hlavní vodní kanál v oblasti A je prohledáván skupinou mužů s detektorem kovů. Nad námi, ve skladištních halách, se před deseti minutami objevila policie a lidi z elektrických podniků kontrolují tunel s kabeláží.“

Eylers sledoval tyto údaje na plánu podzemní základny.

„Docela dobrá nabídka průšvihů. Ale nač detektory kovů? Celé podlahy jsou tady kovové. To nemohou nic najít. Navíc jsou příliš jižně od nás.“

„Je mi to celý nějak podezřelý,“ odvětil tiše muž od přístrojů. „Prohledávají to tam, řekl bych, až moc nápadně. Tak, abychom je nemohli přehlédnout.“

„Hmm.“ Eylers mu rozuměl, ale zcela s ním nesouhlasil. „Podle vás by měli hledat tajněji?“

„Myslím, že ano. Podle mě by ten, co hledá, neměl bejt tím hledaným hned tak objevenej.“

Oba dva měli pak ještě dvě hodiny času na diskusi. Ale k pořádnému závěru nedošli. I když se oběma ti nápadní hledači příliš nezdáli, neuměli si vysvětlit, oč jde.

* * *

Jan Keuremans, velitel Dewittovy tajné služby v Rotterdamu, nemohl už dlouhé týdny pořádně spát. Dávno mu bylo jasné, že ve městě působí silná skupina staré GBO.

A jednoho dne to věděl jistě. Taková skupina v Rotterdamu existovala. Ale kde? Musela mít dobře vybavený úkryt. Výpočet pravděpodobného místa na počítači oznámil, že půjde o podzemní úkryt.

To však byl problém.

Keuremans věděl, že pod městem leží labyrint. Bylo nemožné projít všechny ty chodby, tunely a bunkry. Takže bylo nutno úkryt spiklenců nejdřív ze všeho alespoň přibližně lokalizovat.

Keuremans si k tomuto účelu vymyslel rafinovaný manévr. Neopřeceňoval své podřízené, a proto nevyklučoval možnost zrady. Do svých skutečných plánů zasvětil jen několik málo lidí a sám se vůči okolí choval tak, aby vzbuzoval dojem úředníka, který pouze plní své povinnosti a to ještě se značnou nechutí. Ve skutečnosti byl však šířán ctižádostí a toužil po strmé kariéře v ještě mladé tajné bezpečnostní organizaci.

Protože si byl jist, že hledaný úkryt bude hlídán skrytými pozorovateli, kteří by ohlašovali každý podezřelý provoz na ulicích města, obrátil předpoklad ve výhodu. Uspořádal pátrací akci, vedenou zcela veřejně, a proto pro hledané zjistitelnou. Mimoto používal přístroje, které vypadaly jako detektory kovů. Ve skutečnosti šlo o vysoce citlivé zaměřovače energie. Keuremans totiž předpokládal, že ve skrýši bude elektřina.

Aby umožnil přesné zaměření, dal vždy v prohledávaných oblastech města vypnout pouliční osvětlení a na pár minut i dodávku proudu vůbec. Šel tak daleko, že vozy metra byly taženy vlastními nouzovými agregáty.

Keuremansova trpělivost a snaha se nakonec vyplatily. Po poslední pátrací akci u přístavu zjistili a vymezili podzemní lokalitu, bezesporu disponující vlastním elektrickým okruhem. Z městských plánů zjistil, že v této oblasti existuje řada podzemních chodeb, tu-

nelů a prostranství.

Rozhodl se, že je jedním rázem obsadí. Nejdřív se ale musel na akci pečlivě připravit. Znamenalo to několikadenní zdržení, ale na výsledku to nemohlo nic změnit.

* * *

„Všechna čest, Shantone,“ chválil Eylers podsaditého šéftechnika o tři dny později. „Tomu říkám vynikající práce. Vy jste nejenom změnil naši základnu na past pro nevídané hosty, ale našel jste i kompletní únikový úkryt.“

„To nestojí za řeč,“ mávl Shanton skromně rukou. „Jenom jsem využil skutečnost, že tady jsme několik metrů pod hladinou moře. A co se týče nového úkrytu, vážně nebylo těžké ho najít.“

„Jak jste na něj vlastně přišel?“

„Prostudoval jsem si plány obranných prací, které se tady prováděly před 110 lety. Co bylo jednodušší, než pátrat po ukrytých náložích, položených pro případ ústupu z pozic v přístavu...“

„Vy jste nějaké našel?“

„No jéje!“ smál se Shanton. „Celé tuny! Skoro pod každou přístavní hrází. Tenkrát z nich sice vytahali rozbušky, ale přístupy k náložím jen zabetonovali a zapomněli na ně. Kdo by myslel na válku, když už bylo po ní.“

Eylers přitakal.

„Doufejme, že to taky jednou budeme moci říct o naší válce proti Dewittovi a jeho pomocníkům.“

„Do únikového úkrytu se odtud dostaneme vyřazeným tunelem ústředního topení,“ pokračoval Shanton. „Nemusíme přitom ani vylézt na povrch.“

„Velmi šikovné,“ chválil ho Eylers.

„Už jsem tam nechal natáhnout nějaká spojová vedení. Místnosti jsou tam suché. Je tam dokonce i přirozené odvětrávání...“

Shanton podával zprávu ještě o řadě dalších podrobnosti. Když skončil, tázavě se na Eylerse zahleděl.

„Výtečně,“ řekl Eylers. Uvažoval, čím by Shantonovi udělal radost a zároveň vykonal pro skupinu něco užitečného. Pak dostal nápad.

„Ještě dnes se půjdeme všichni podívat do únikového prostoru.

Aby o něm muži věděli. Zároveň tam přeneseme nejdůležitější přístroje a věci, abychom v případě nutnosti byli vybaveni i tam.“

Shanton zářil. Měl radost, že byl užitečný. Jenom ten Jimmy mu scházel. Skoro na každém kroku.

Od jižního konce úkrytu se šlo nejprve průlomem ve zdi a poměrně úzkou šachtou.

„Tady býval výtah pro materiál, používaný při stavbě tunelu pro ústřední topení,“ poznamenal Shanton, který vedl výpravu. „Vylezeme osm metrů nahoru a dostaneme se ke dvěma slepým tunelům. Sloužily k dopravě materiálu a jsou na jednom konci zazděny. A leží nad úrovní hladiny moře.“

Podsaditý muž vešel. 28 mužů skupiny ho následovalo. Nesli vaky s potravinami, deky, zbraně a všelijaký další materiál. Po reza-tých stupíncích vystoupali nahoru do tunelu. V jeho ústí se zastavili.

„Hodně staré,“ poznamenal Eylers, když si ve světle lampy prohlédl stěny. „Ale co je tohle?“ ukázal na čerstvý beton u ústí šachty. „Co je to?“

„Malé bezpečnostní opatření,“ řekl Shanton spokojeně. „Půldru-hého kila plastitu, dobře rozděleného, rozumí se. Stačí stisknout zde,“ ukázal na malou krabičku s chráněným tlačítkem o kus dál v tunelu.

„Vy myslíte na všechno.“

„Skoro na všechno.“

Pak prošli tunelem, minuli zpřeházené, nepotřebné vozíky a úzkou, nenápadnou škvírou ve stěně vešli do vlastního úkrytu. V míst-nostech byl cítit svěží mořský vzduch.

„Prosím, pánové, udělejte si pohodlí,“ hlásil Shanton tónem prů-vodce turistů. „Jsme přímo pod hrází číslo 63 starého přístavu. Po obou stranách kotví jenom vyřazené lodě. Většinou klesly na dno. Hráz nad námi už dlouhá desetiletí slouží jako odkladiště šrotu. Ta-dy se nikdo moc neprochází ani nepotuluje. Překvapení jsou vy-loučena. Co vy na to?“

Lev Terg uznale příkyvoval. „Co je tohle za hračku?“ ukázal na kabel, který za sebou pokládal poslední muž skupiny. Kabel měl natočený na bubnu na zádech.

„Spojení s našimi nejdůležitějšími informačními přístroji,“ vy-světloval Shanton. Nechal si podat malý černý kufřík. Otevřel ho. Uvnitř měl improvizovaný ovládací pult s mnoha páčkami a tlačítky.

Nechyběl ani videofon.

Lev Terg se zvědavě sklonil.

„Předved'te mi to,“ poprosil.

„Rád,“ odvětil Shanton a bral tlačítko za tlačítkem, páčku po páčce. Vysvětloval přitom, co dělá. „Přívod energie, tady, zelená kontrolka mikrofonů. Přepínám teď například na mikrofony ukryté v chodbách vedoucích k našemu úkrytu.“ V málem reproduktoru to cvaklo. Shanton přepínal jednotlivé mikrofony. Když se dostal k mikrofonu číslo devět, Terg mu položil ruku na rameno.

„Hej, tam se něco ozvalo...“

„Nic jsem neslyšel.“ Shanton zvýšil intenzitu hlasitosti. „To jste se spletl cvakl přepínač.“

„Asi jo, asi to byl omyl. Mikrofon číslo devět je v přístupové chodbě u hlavního kanálu. Ten je zazděn a přístup zamaskován.“

Vtom se z reproduktoru ozval zřetelný praskot, zvuky lámání a tříštění kamení.

„Zatraceně,“ sykl Terg. „Stěna. Prolomili ji hydraulickým razidlem, aby nenadělali moc hluku.“

„Objevíli naši základnu,“ řekl Bernd Eylers tiše. „U všech planet, jak se jim to povedlo? Jestli to někdo dokázal, tak jen Keuremans...“

„Co teď?“ zeptal se Terg.

Shanton mezitím stiskl nějaké tlačítko v kufříku. Obrazovka videofonu se rozzářila. Nyní přes ni viděli přímo k hlavnímu vchodu. Terg i Eylers zírali. -“Vy jste optiku záznamu umístil...”

„...přímo před hlavní vchod,“ dokončil větu Shanton. Hlas se mu třásl vzrušením. „Za chvíli uvidíme, s kým máme tu čest,“

Terg sáhl po paprskometu. „Už je to tady. Skutečně. Můj starej přítel Keuremans. Kdo by si pomyslel? Osobně v našem úkrytu. Tak na toho se podíváme,“ zašklebil se a namířil si to k tunelu.

„Tergu!“ křikl na něj Shanton s takovou rozhodností, až se Holland'an zarazil.

„Co?“ zeptal se.

„Podívejte,“ ukázal Shanton na malou obrazovku. „Za chvíli zareaguje moje bezpečnostní opatření. Jen co někdo vstoupí do ochranné zóny. Při našem odchodu jsem ji zaktivoval. Pro všechny případy.“

„Člověče, jste jasnovidec?“ ujelo Tergovi. Muži se natlačili kolem kufříku a pozorně sledovali malou obrazovku.

* * *

Jan Keuremans byl víceméně spokojen.

Míjeli jeden prostor za druhým. Tady ještě před krátkou dobou byli lidé. Elektrina svítila a v jednom popelníku našli ještě dýmající nedopalek cigarety.

„Musejí být někde poblíž,“ konstatoval Keuremans ostražitě. Už ztrácel trpělivost. „Vylezte!“ křičel. „No táák! Ruce vzhůru!“

Nic.

Nikde nikdo.

„Nemůžou být daleko,“ uvažoval Keuremans. „Stačí, když to tady pořádně prohledáme, pak najdeme buď ty chlapy, nebo jejich skryš.“ Spatřil další dveře. Otevřel je. „Aha, tajná spojová centrála,“ řekl a klopýtl o lištu. Podzemí se roztrásl ozvěnou mnoha slabých explozí. Podlaha se mu chvěla pod nohama. Vyšel ven. Najednou ucítil silný průvan. Pak to začalo šumět. Dunivě šumět...

„Voda!“ vykřikl jeden z jeho mužů.

Na konci chodby se objevila vysoká rozpěňená vodní stěna a zběsile se přibližovala.

„Ven! Pomoc! Zachraň se, kdo můžeš! Utopíme se!“ .

Tajní agenti se zoufale snažili utéci. Nastala panika. Jeden překážel druhému.

Pak bylo po všem.

Během méně než třiceti sekund zaplavila voda z přístavu všechny chodby.

Strážný nahoře na prolomené hrázi si myslel, že jde o odliv, když hladina tak rychle klesala. Když pak znovu stoupala, zastavila se jen pár metrů pod jeho nohama. A vynesla mrtvolu Keuremanse a jeho druhů.

* * *

„Dlouho hledaný bývalý šéf tajné bezpečnostní organizace Bernd Eylers byl včera zneškodněn rotterdamskou policií,“ řekl televizní hlasatel. „Poté, co se dobrodruh Ren Dhark mamě snažil o převzetí veškeré moci, stáhl se Eylers do ilegality, podnikal sabotážní akce, byl zatčen a svými druhy vysvobozen. Po jeho smrti lze nyní

očekávat i rozpad jeho ilegálních struktur.“

Hlasatel četl další zprávu.

Jos Aachten van Haag uvažoval. Od samého začátku o Eylerově smrti pochyboval. Bývalý šéf GBO byl pro Dewitta natolik důležitý, že by divákům určitě ukázal Eylerovu mrtvolu.

Ale neukázal.

Dále chyběly podrobnosti o Eylerově smrti. Kdyby šlo o pravdivou zprávu, jistě by její průběh vylíčili do detailu.

Takže Eyler nebyl ani mrtev, ani zatčen. To bylo Josovi jasné. Ale muselo se stát něco, na čem se Eyler podílel.

Jos vstal a přecházel po Larsenově bytě.

Takže Eyler byl v Evropě. Dobrá, tak tam poletí.

* * *

„Hodně štěstí,“ řekl Larsen, stiskl Josovi ruku a podal mu ze vznášedla balíček s potravinami. Dovezl agenta až k pískovně. Od Josova přistání tu už byli třikrát. Jos odesílal z Blesku zprávy Dharkovi.

„Díky za všechno.“

Blesk 001 byl na svém místě.

Jos za chvíli zmizel na nebi. Směr: východ.

Agent vyhledal velký nákladní letoun a schoval se pod něj. Předpokládal, že tak unikne zaměřovačům.

Ale mýlil se.

Přece jen vzbudil pozornost jednoho hlídkujícího stíhače, který se rozhodl podívat na blešku, kterou objevil těsně u přepravního letadla. Namířil si to z výšky 30 kilometrů střemhlav dolů.

Jose varovalo automatické řízení lodi. Prikázal totiž této svérázné, telepaticky reagující automaticce, aby ho informovala o každém náhlém rychlém přibližování cizího tělesa.

Ze zadu se blíží objekt, řízený jednou osobou. Jos sebou trhl, když v duchu uslyšel ten neosobní hlas. Ale rychle pochopil Soustředil se na dotaz - co mám dělat?

Zmizet v zavazadlovém prostoru letadla, odpovědělo automatické řízení a Jos to neprodleně provedl. Využil intervalového pole malého Blesku, jenž pronikl trupem nákladního letadla aniž by ho poškodil, a ztratil se stíhače jak z dohledu, tak ze zaměřovače.

Pilot stíhačky typu SR-333 nevěřil vlastním očím. Bleška na obrazovce poskočila a byla pryč.

Pro všechny případy obletěl dotyčný přepravní letoun, zeptal se posádky, jestli je všechno v pořádku, a když zjistil, že ano, změnil kurz a ztratil se, aby utekl před výsměchem.

Jos se šklebil. Samozřejmě, že pilotův rozhovor s kapitánem letadla poslouchal.

Mezitím si na velkých bednách v zavazadlovém prostoru přečetl, že letí do Paříže.

To se hodilo.

* * *

Zhruba ve stejnou dobu odstartovala POINT OF z planety Exodus a vydala se hledat tajuplnou domovskou planetu Giantů.

Muži z ostatních lodí Dharkovy flotily mlčky hleděli za prstencovou lodí. Věděli, jak nebezpečná cesta čeká Rena Dharka a jejich kamarády na palubě POINT OF. Dhark chtěl Gianty přesvědčit, že nezaútočil na giantské lodě.

Janoš Szardak, jenž převzal velení nad posádkami, které zůstaly na Exodu, si zastínil oči a díval se za prstencovou lodí, dokud se mu úplně neztratila z dohledu.

Ren Dhark a jeho muži zase jednou nasazovali své životy pro záchranu lidstva a jeho modré planety.

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Cal Canter

MAGNETICKÁ BOUŘE

Fyzik Monty Bell je sledován tajnými agenty. Rozhodne se, že se postaví proti Dewittovi a naváže spojení s tajnou odbojnou organizací. Ren Dhark, který je na palubě své lodi daleko od Země, zjišťuje další znepokojivou explozi záření, které tentokrát může ohrozit i Zemi.